Dietrich Eckart

BOLSHEVISMI MOOSEKSESTA LENINIIN

SUUNTA-KIRJA

Dietrich Eckart

BOLSHEVISMI MOOSEKSESTA LENINIIN

Keskusteluni Adolf Hitlerin kanssa

Suomentanut:
Iiro Nordling

SUUNTA-KIRJA
PL 94
00511 HELSINKI

Saksankielinen alkuteos
Der Bolshewismus von Moses bis Lenin:
Zwiegespräch zwischen Adolf Hitler und mir

ISBN 952-9817-00-2

Pikapaino Paatelainen Ky
Helsinki, 1993

Esipuhe

Dietrich Eckart (1868-1923) oli eräs merkittävimmistä persoonallisuuksista I maailmansodan jälkeisessä Saksan kansallisessa liikkeessä. Historiassa hänet muistetaan parhaiten eräänä Adolf Hitlerin lähimmistä miehistä, mutta hän oli myös runoilija, näytelmäkirjailija, lehtimies, tutkija ja filosofi. Hänen taiteellisista saavutuksistaan huomattavimpia olivat näytelmä *Lorenzaccio* ja Ibsenin *Peer Gyntin* kääntäminen saksaksi ja sovittaminen saksalaiselle näyttämölle. Eckart toimi myös jonkin aikaa kansallissosialistisen puolueen (NSDAP) pää-äänenkannattajan *Völkischer Beobachterin* päätoimittajana ja kirjoitti puolueelle tunnetun marssilaulun *Deutschland Erwache*, jonka nimestä tuli sittemmin kansallissosialistien runsaasti viljelemä iskulause.

Bolshevismi Mooseksesta Leniniin -kirjan kirjoittamisen Eckart aloitti syksyllä 1923, mutta kuolema keskeytti hänen työnsä saman vuoden joulukuussa. Keskeneräiseksi jäänyt teos, jonka saksankielinen nimi oli *Der Bolschewismus von Moses bis Lenin: Zwiegesprächt zwischen Adolf Hitler und mir*, julkaistiin Eckartilta jälkeen jääneistä viimeistelemättömistä muistiinpanoista koottuna jo maaliskuussa 1924. Suomeksi se julkaistaan nyt ensimmäistä kertaa.

Bolshevismi Mooseksesta Leniniin on teos, joka monestakin syystä ansaitsee osakseen myös nykypäivän lukijan mielenkiinnon. Ensinnäkin, se on merkittävä dokumentti omalta aikakaudeltaan. *Bolshevismi Mooseksesta Leniniin* on viimeiseksi jäänyt kirjallinen työ mieheltä, jolla Adolf Hitlerin lähimpänä työtoverina varhaisina Münchenin vuosina oli merkittävä osuus kansallissosialistisen liikkeen ideologisen perustan muovaamisessa.

Toiseksi, se on erinomainen esimerkki tietyntyyppisestä propagandakirjallisuudesta. Paitsi, että Eckart oli runoilija ja poliittinen idealisti, oli hän myös taitava propagandisti, joka osasi popularisoida vaikeastikin ymmärrettäviä asioita ja käsitteitä. *Bolshevismi Mooseksesta Leniniin* tarjoaa hyvän näytteen hänen tyylistään. Eckart onnistuu pitämään hyvin erilaisen sivistystason omaavien lukijoiden mielenkiintoa yllä välttämällä pitkäveteistä esitystapaa, mutta samalla hän luo melko kattavan, joskaan ei ehkä kovin syvällisen, historiallisen katsauksen juutalaiskysymykseen. Se, että *Bolshevismi Mooseksesta Leniniin* onnistuu näiden kahden, keskenään melko ristiriitaisen tavoitteen saavuttamisessa, selittyy pääosin sillä, että Eckart on valinnut aiheen käsittelytavaksi kepeän proosalliseen muotoon puetun dialogin, jota hän on vielä höystänyt mehevällä huumorilla ja siirtänyt lisäksi suurimman osan todistusvoimaisesta, mutta raskaslukuisesta dokumenttiaineistostaan lähdeviitteisiin.

Kolmanneksi, kirja on - edelleen - merkityksellinen sisältönsä tähden. Vaikka kirjan kirjoittamisesta on kulunut jo seitsemänkymmentä vuotta ja tietomme juutalaiskysymyksestä ja juutalaisuuden ja kommunismin välisistä kytkennöistä ovat tuona aikana huomattavasti karttuneet, se tarjoaa silti mielenkiintoisia ja vähemmälle

huomiolle jääneitä näkökulmia juutalaiskysymykseen. Erityistä mielenkiintoa ansaitsee osakseen mm. Vanhan Testamentin kirjoitusten käyttäminen juutalaisten myöhemmän toiminnan tarkastelupohjana.

Eckartin *Bolshevismi Mooseksesta Leniniin* -kirjan käsinkirjoitetut muistiinpanot olivat vielä melko karkeassa ja viimeistelemättömässä muodossaan, kun hän kuoli ja tämä on havaittavissa muutamissa paikoin kirjan tekstissä. Keskeneräisyys ei kuitenkaan muutoin vaikuta kirjan luettavuuteen, eikä vähennä sen arvoa. Kirjan suomenkieliseen versioon on sitäpaitsi omittu tiettyjä englanninkielisessä laitoksessa (1966) omaksuttuja ratkaisuja poistamalla eräitä kaikkein viimeistelemättömimpiä osioita sekä muutamia hyvin vaikeasti käännettävissä olevia sanaleikkejä. Myös englanninkieliseen laitokseen lisätyt ylimääräiset lähdeviitteet on omittu sellaisenaan kirjan suomenkieliseen versioon.

Tapio Linna

I

"Tosiaankin," hän huudahti. "Olemme olleet väärillä jäljillä! Ajattele kuinka tähtitieteilijä selvittäisi vastaavan tilanteen. Oletetaan hänen tarkkailevan taivaallisten kappaleryhmien liikkeitä pidemmällä aikavälillä. Tutkiessaan muistiinpanojaan hän yhtäkkiä huomaa jotakin puuttuvan: 'piru vieköön!' hän sanoisi, 'jotakin on vialla. Normaalisti kappaleet sijoittuisivat eri tavalla toisiinsa nähden; ei kuitenkaan tällä tavoin. Jonkin piilevän voiman täytyy siis aiheuttaa poikkeama.' Edelleen käyttäen havaintojaan, hän suorittaisi pitkälliset laskutoimitukset ja laskisi aikaisemmin tuntemattomalle planeetalle tarkan sijainnin. Hänen laskelmansa siis vahvistaisivat, että aikaisemmin tuntematon planeetta oli siis olemassa. Mitä tekee puolestaan historioitsija? Hän selittää säännöttömyyden puhtaasti aikansa silmäätekevien valtiomiesten ehdoilla. Hänelle ei kirkastu, että tietty piilevä voima saa aikaan tapahtumien käänteen. Se voima on ollut olemassa aikojen alusta asti. Sinä tiedät, mikä se voima on: Juutalainen."

"Varmasti", vastasin, "mutta todisteita, todisteita! Viimeisten viidenkymmenen tai sadan vuoden aikana, sen perusteella mitä minä tiedän, se on ollut ilmeistä. Toki jo aikaisemminkin, ehkä jo esikristillisenä aikanakin ..."

"Rakas ystäväni", hän vastasi minulle, "voimme lukea Strabosta, (1) että jo hänen aikanaan, hieman Jeesuksen jälkeen, maailmasta tuskin löytyi paikkaakaan, jota juutalaiset eivät olisi *hallinneet*, ei vain *asuttaneet*. Jo vuosikymmeniä ennen häntä elänyt Cicero (2) - siihen aikaan suuri ja vaikutusvaltainen mies, ystäväni! - menetti malttinsa tunnetussa puolustuspuheessaan, jouduttuaan tunnustamaan juutalaisten suuren vaikutusvallan ja yhtenäisyyden. 'Hiljaisuutta, hiljaisuutta! Haluan vain tuomareiden kuulevan minua. Juutalaiset ovat saaneet asiani jo riittävän sekaisin, samoin kuin he ovat tehneet monille muillekin herrasmiehille. En halua antaa heille enempää vettä myllyihin.' Juutalaisten vaikutus myöskin Augustukseen oli niin merkittävää, että he täysin määräilivät Pontius Pilatusta, joka keisarin sijaisena ei ollut mikään vähäpätöinen henkilö. Niinpä hän sanoi alistuneesti: 'Jumalan tähden, viekää pois tämä likainen juutalaistapaus!' kurkottaessaan samalla käsienpesuastiaa kohden. Samalla hän joutui tuomitsemaan syyttömänä pitämänsä Kristuksen kuolemaan.(3) Tällaisten perusteella lapsikin tietää - tai *saattoi* tietää kuinka pitkälle oltiin tultu."

Vanha testamentti käteen, nopea sivujen selaus ja - "Siinä se on", hän huudahti, "Juutalaisten resepti helvetillisiin liemiinsä! Me antisemiitit olemme omalaatuisia. Onnistumme löytämään kaiken oleellisen, paitsi tärkeintä." Hän luki sana sanalta eläytyen ja kovalla äänellä:

"Ja minä kiihotan Egyptin Egyptiä vastaan niin, että he keskenään sotivat ystävä ystävää vastaan, kaupunki kaupunkia vastaan, valtakunta valtakuntaa vastaan. Egyptiltä katoaa rohkeus rinnasta ja minä hämmennän hänen neuvonsa ja he kysyvät epäjumalilta, henkienmanaajilta, vainaja- ja tietäjähengiltä."(4)

"Niin todellakin", hän nauroi katkerasti, "nyt kansa hakeutuu tri Cunon, tri

Schweyerin ja tri Heimmin (5) ynnä muiden henkienmanaajien ja tietäjähenkien luokse. Kysyttäessä miksi Saksa on vajonnut näin alas, nämä herrasmiehet vastaavat syyttävästi 'voitte syyttää vain itseänne'. Teillä ei ole enää kasvatusta eikä uskoa. On vain itsekkyyttä ja itserakkautta. Nyt te yritätte laittaa syyn juutalaisten niskoille. Niin on käynyt aina kun te olette tarvinneet syntipukkia. Kaikki ovat hyökänneet juutalaisten kimppuun ja vainonneet heitä säälimättömästi. Kaikki vain heidän varakkuutensa ja puolustuskyvyttömyytensä vuoksi. Onko se nyt mikään ihme jos juutalaiset käyttäytyvät moitittavasti? Loppujen lopuksi jokaisesta ryhmästä on löydettävissä musta lampaansa. Ihan kuin hyviä juutalaisia ei olisi olemassa! Katsokaa vaikka heidän hurskauttaan, sukurakkauttaan, heidän raittiita elämäntapojaan, uhrivalmiuttaan ja lisäksi heidän kykyään pysyä yhtenäisinä! Entäs te? Toistenne kimpussa kuin koirat ja kissat: silkkaa mielettömyyttä!'.

"Sitten lumoajat ja tietäjät jatkavat lörpöttelyään kunnes eräänä yönä veri on oleva suojaavana merkkinä juutalaisten taloissa, jolloin raivostuneet kansanjoukot, juutalaisten johdolla,etenevät laumoissa tuhoamaan kaikki Egyptin esikoiset."(6)

"Muistatko millaista oli täällä Münchenissä kommunistien vallankaappauksen aikoihin?", huomautin siinä välissä.

"Juutalaisten taloja ei varmaankaan oltu merkitty verellä, mutta jokin salainen järjestely oli olemassa, sillä kotietsinnän kohteeksi ei joutunut yhtäkään juutalaista. Itse asiassa yksi tukastani otteen saanut punikki vastasi esittämääni sarkastiseen kysymykseen, ettei heidän ollut lupa tutkia juutalaisten taloja."

"Ja Pariisissa 1871 juutalaisten puolustautuminen sujui suunnitelmien mukaan. Siellä kommunistit tuhosivat mitä vain käsiinsä saivat, mutta Rotschildien paikat ja talot säilyivät koskemattomina.(7) Kaiken tämän perusteella voimme paremmin ymmärtää Exodusta, josta ilmenee, että sekalainen roskajoukko lähti juutalaisten mukana Egyptistä."

"Egyptissä roistojen suunnitelmat onnistuivat vain puoliksi." hän viimeisteli. "Egyptiläiset saivat tilanteen hallintaansa ja lähettivät sekalaisen roskajoukon paholaisen luokse yhdessä juutalaisten kanssa. Sen on täytynyt olla melkoinen taistelu. Esikoisten teurastaminen on selkeä osoitus siitä. Juutalaiset voittivat alemman kansankerroksen puolelleen, kuten nyt kävi myös meillä - vapaus, veljeys, tasa-arvo! - kunnes eräänä yönä he antavat käskyn, 'alas porvarit! Tappakaa ne koirat!'. Asiat eivät kuitenkaan sujuneet heidän toivomallaan tavalla. Isänmaallisina säilyneet egyptiläiset tarttuivat keihäisiinsä ja ajoivat Moosekset, Kohenit ja leeviläiset maasta, heitä auttaneiden kansalaisten kera. Raamattu kuvaa tyytyväiseen sävyyn, kuinka varastettua tavaraa saatiin mukaan Egyptistä niin paljon kuin mukaan mahtui. Raamatussa kerrotaan selvästi myös egyptiläisten olleen tyytyväisiä juutalaisten lähdön johdosta.(8)

Parasta oli kuitenkin se palkinto, jolla juutalaiset muistivat heitä auttanutta sekakansaa. Yhtäkkiä heitä alettiin kutsua 'roskaväeksi'(9), kun juutalaiset olivat aikaisemmin nimittäneet heitä tovereiksi ja teeskennelleet pitävänsä heistä. Ajattele miltä näiden harhaanjohdettujen kasvot ovat näyttäneet erämaassa."

"Esterin kirjoissa kuvattu 75 000 persialaisen surmaaminen on epäilemättä myös bolshevistista alkuperää", vastasin. "Juutalaiset eivät silloinkaan toimineet yksin."

"Se on pientä", hän vahvisti, "sen verenvuodatuksen rinnalla, jota tapahtui puolessa Rooman valtakuntaa keisari Trajunuksen valtakaudella. Satojatuhansia ei-juutalaisia Babyloniassa, Kyrenaikassa, Egyptissä ja Kyproksella teurastettiin kuin karjaa vain. Useat saastaisen kidutuksen jälkeen.(10) Juutalaiset nauttivat yhä tänä päivänäkin sen muistosta. 'Jos eräät kapinallisryhmät olisivat olleet yhteistyössä,' hehkuttaa juutalainen Graez, 'niin Rooman valtakunta olisi saanut kuolettavan iskun jo silloin'."(11)

"Juutalaiset pitävät Sedan-juhlaamme (12) barbaarisena", huomautin. "Itse he pitävät 75 000 persialaisen tappamista urotyönä, jota juhlitaan vuodesta toiseen Purim-juhlana."

"Tällaiset todistusaineistot eivät tunnu kiinnostavan meitä." hän sanoi kuivasti. "Meitä voisi luulla kuuroiksi ja sokeiksi."

"Kaino Joosef oli hyvin varautunut, ennen ensimmäistä yhteenottoa Egyptin kanssa: Seitsemän laihaa lehmää, viljavarastot täynnä, kansa nälästä villiintynyttä, vallassa oleva faarao juutalaisten mielistelijä ja Joosef viljavaraston vartijana 'maanisä'!"(13). Kaikki egyptiläisten valitukset olivat turhia. Juutalainen piti varaston lukossa kunnes ihmiset olivat valmiit antamaan, ensin rahansa, sitten karjansa, sitten maansa ja lopulta vapautensa. Yhtäkkiä pääoma alkoi kasaantua juutalaisille: vanha Jaakob oli siellä poikineen ja pojanpoikineen, sekä tyttärineen ja tyttären-tyttärineen.(14) Joosef itki ilosta pitkän aikaa. Jälkeenpäin hän sanoi veljilleen: 'saatte syödä maan lihavuudesta' ja 'se mitä parasta on koko Egyptin maassa, on oleva teidän omanne'.(15)

"Joitakin aikoja tämän maineikkaan, satakymmenen-vuotiaaksi eläneen, juutalaisuskoisen Egyptin kansalaisen kuoleman jälkeen koitti juutalaisille toisenlaiset ajat. Valtaan oli noussut faarao, joka 'ei ollut tuntenut Joosefia'. Tämä näki juutalaisten paljouden keskuudessaan sekä heidän painoarvonsa nousun ja aavisti vaaran. Hän pelkäsi, että 'jos sota syttyy liittyvät hekin vihollisiimme'.(16) Siinä suhteessa hän oli viisaampi kuin Wilhelm II (17), joka toivoi juutalaisilta tukea. Juutalaisten oli työskenneltävä, oli hänen ratkaisunsa. Kaikessa vakavuudessaan, työskenneltävä. 'Säälimätöntä', valitti juutalaisten kronikka. Ei ihme, että he uhkuivat kostoa. Mihin sitten tarvittiin rahvasta, jos ei työhön?"

"Siihen mennessä egyptiläiset olivat jo unohtaneet rakkaan Joosefin. Valtion huonoon tilaan, kansa löysi syyllisiksi mm. maanomistajia, teollisuusmiehiä ja porvareita. Juutalaisten mukaan muita syyllisiä ei ollut. 'Kaikkien maiden proletaarit, yhtykää!' Se upposi massoihin ja he olivat valmiita uhraamaan lihansa ja verensä tukeakseen valittua kansaa, joka oli aiheuttanut ongelmat. Meille luetaan opettavaisesti ääneen Joosefin ja hänen veljiensä kaunis tarina. Epäilemättä monet opettajat 'surevat tarinaa ... sellainen saa epätoivoon'."

Hän pysähtyi katsoen synkästi vihan kirjaa.

II

"Ja sellaista se on läpi vanhan testamentin", Hän aloitti uudestaan. "En todellakaan kerro sinulle mitään uutta, mutta se täytyy palauttaa mieliin mahdollisimman usein, jotta jatkuva tekopyhä lörpöttely lakkaisi. Todellakin vain Joosuan kirja riittää; jatkuvia kansanmurhia, eläimellistä raakuutta, häpeilemätöntä saaliinhimoa ja kylmäveristä kieroutta - oikea helvetin perikuva! Ja kaikki Jehovan nimessä, tosiaankin, hänen nimenomaisesta tahdosta! Kun Jerikon kaupunki joutui, portto Rahabin petoksen kautta, juutalaisten saaliiksi, ei ihmiset eikä eläimet, ei nuoret eikä vanhat säilyneet elävien kirjoissa. Vain portto säästyi. Hän ja hänen koko jalo sukunsa palkittiin asumisoikeudella Israeliin.(18) Miten hyvätahtoisia olivatkaan ne kansat, jotka peräjälkeen hävitettiin! Delitzch, joka on läpikotaisin perehtynyt siihen ajanjaksoon, kirjoittaa esimerkkinä kaanalaisista: kaikkien varjoisten puiden juurella he palvoivat ja kunnioittivat aurinkojumalaa ja hyödyllistä Aschera-jumalatarta. Hän vertaa tätä kaunista, runollista tapaa, hurskaiden katollisten kyläläisten kaukaisissa vuoristokappeleissa harjoittamaan kaikkivaltiaan palvontaan." (19)

"Yksistään Joosua", painotin, "oli vastuussa kolmenkymmenenyhden kuninkaan ja heidän kansojensa teurastuksesta. Näillä saalistusretkillä hävitettyjen kansojen joukossa oli useita, jotka olivat luottavaisesti laskeneet aseensa. Joka kerta kuului vain synkät sanat: 'älkää säästäkö ketään!' Uskoisin roskaväen toimineen juutalaisten iskujoukkoina. En tekojen raakuuden vuoksi, vaan koska Israelin lapsilla on tapana antaa aina harhaanjohdettujen tehdä likaiset työnsä. Erityisesti tämä koskee töitä, jotka ovat vaarallisia. Toisaalta he eivät myöskään itse olisi olleet riittävän vahvoja saattaakseen toiset valtansa alle. Tähän tarvittiin sotaisesti innostunut, epäinhimilliseen tilaan saatettu toverijoukko."

"Erityisen kiintoisaa on se ilmeinen tyydytys, jota juutalaiset tuntevat luetellessaan kaikki surmaan syöksemänsä kuninkaat. Tulee mieleen profeetta Jesaja. Eräässä kohdassa hän raivoaa voimallisesti: 'Herra on vihastunut kaikkiin ei-juutalaisiin kansoihin. Hän tulee lähettämään ne teurastettaviksi. Heidän maansa tullaan hävittämään. Maa on autioituva märkänä heidän verestään. Ei ole siellä enää ylimyksiä huutamassa ketään kuninkaaksi, kaikki sen ruhtinaat ovat poissa'.(20) Jesajan ja Joosuan välissä on useita satoja vuosia, mutta juutalaisten helvetillinen raivo ei-juutalaisia kohtaan ei laantunut koko sinä aikana tippaakaan."

"Niin on oleva ikuisesti", hän jatkoi, "mitä tulee juutalaisten suhtautumiseen meidän kuninkaitamme kohtaan. Juutalaisten ikuisena tavoitteena on tuhota kuninkaitamme. Jos he eivät onnistu siinä voimalla turvautuvat he viekkauteen. Aina kun johtajamme ovat vahvoja, juutalaiset joutuvat pysymään sivussa.

Johtaja voi olla vahva vain tukeutumalla omaan kansaansa. Johto voi olla vahva vain jos se huomioi köyhien ja rikkaiden hyvinvoinnin yhtälailla, vain jos johtaja vahvan vakaumuksen turvin estää vieraan vaikutuksen heti alkuunsa. Johtajuus ei voi olla vain *kansallista*, vaan sen täytyy olla ytimeltään myös *sosiaalista*. Riippumatta muiden ajatuksista, väitän parhaiden kansojen saavan vielä sellaisen

johtajuuden. Ihmiset tulevat vielä hämmästymään, kun aikaisemman narinan sijaan, ihmiset suhtautuvat kunnioittaen ja huomioiden toisiinsa. Silloin ei enää esiinny repivää ahneutta maanomistuksesta, ei vallanhimoa, ei epäluuloisuutta - kaikki tunteita, jotka alunperin sopivat vain joillekin harvoille eristäytyjille. Tavallisella luottavaisella kansalla ei sellaisia esiinny. Valheellinen ja umpimähkäinen ylistys jostakin mahdollisesta veljeydestä ihmisten kesken tulee loppumaan. Ensin on päästävä eroon pahimmasta epäjärjestyksen aiheuttajasta: juutalaisesta. Siitä selviydyttyä, ei ole enää syytä puhua yleismaailmallisesta veljeydestä ihmisten kesken; eri kansat tulevat elämään sopusoinnussa itsestään."

III

"Kerropa minulle", keskeytin, "onko juutalainen tiukasti ottaen kansallinen vai kansainvälinen?"

"Ei kumpikaan", kuului vastaus. "Kansainvälisesti tunteva huomioi muuta maailmaa yhtä paljon kuin omaa kansaansa. Hyvä olisi, jos nämä ns. kansainväliset olisivat sellaisia. Pelkään kuitenkin, että he salaisesti ovat enemmän huolissaan muun maailman suhtautumisesta itseensä, kuin omasta suhtautumisestaan muuhun maailmaan. Lähtökohdiltaan kansainvälisyys lähtee hyvistä pyrkimyksistä. Valitettavasti juutalainen ei ollenkaan omaa sellaisia. Hänellä ei ole pienintäkään tarvetta pitää itseään muiden kaltaisena.. Hänen päämääränään on hallita muita, että voi sopivassa tilaisuudessa nylkeä heitä. Jehovan käskyt, pidättäytyä liitoista muiden kansojen kanssa ja jopa tuhota heitä, menevät suoraan hänen sydämeensä.(21) Kaikkialla on juutalaista aluksi tervehditty sydämellisesti. Niin muinaisessa Egyptissä, kuin Persiassa, Babyloniassa ja Euroopassakin. Hänen kieroutensa on kuitenkin aina tullut esiin. Hän sai käydä kauppaa haluamallaan tavalla. Myös orjakauppaa, mikä onkin ollut hänelle erityisen mieleistä. Muiden lailla hänen on annettu toimia julkisissa viroissa, kuten maistraateissa. Hänen ns. uskontonsa oli valtion suojelemaa. Näin kirjoitti Otto Hauser, joka muuten on kiehtova juutalaisten kuvaaja."(22)

"Sanoisin kuitenkin", nyökkäsin, "että häneen täytyy suhtautua varauksella, sillä muuten ei voi nähdä mustaa metsää vaaleilta puilta.(23) Kokonaisuudessa pidän Sombartia parempana, vaikka hänen Berliinin luentonsa vilisevätkin juutalaisia."

"Tässä hän sanoo saman asian!", hän huudahti. "Hänen mukaansa juutalaiset olivat toisen luokan kansalaisia. He olivat jo aikoinaan toista luokkaa etuoikeuksineen, eikä heiltä vaadittu edes samoja velvollisuuksia kuin muilta, kuten sotapalvelusta ...(24) Sotilaallisen yhteenoton riski ei ole koskaan ollut heidän vahvin puolensa. Napoleonin sodassa pommerilaiset Deutsch-Kronen juutalaiset anoivat kuninkaalta lupaa jäädä taisteluista pois rahaa vastaan. Pyynnössä esitettiin kymmenen tuhannen taalerin olevan sodankäynnissä tarpeellisempi kuin juutalaisten kiistämättä kyseenalainen sotataito. Heidän anomuksensa hyväksyttiin yhdessä viiden muun

Preussin juutalaisalueen kanssa."(26)

"Tiedän kyllä sen kohdan Hauserin kirjasta", lisäsin. "Se on vakuuttava. Siinä hän tosin lainaa myös *Mayerin Encyclopediaa*, joka kylmästi väittää juutalaisten hankkineen sankarillisuutensa vuoksi sodan päätyttyä saksan kansalaisuuden."

"Jos saisin päättää", hän viittasi havainnollistaen, "tekisin kuten he tekivät maailmansodassa, laittaisin kyltin jokaiseen kouluun ja kadunkulmaan sekä julkisiin tiloihin. Sanoma olisi yksinkertainen Schopenhauerin kuvaus juutalaisesta: 'Valheen mestarit!'(27). Parempaa kuvausta ei löydy. Se pätee kaikkiin juutalaisiin yhtälailla. Niin ylhäisiin, kuin alhaisiinkin, niin pörssivälittäjään kuin rabbiinkin, ja niin kastettuun kuin ympärileikattuunkin. Orjallinen kansamme! Tuhansia vuosia petetty! Viattomat joutuvat yhä uudelleen näiden suuriäänisten huijarien johdeltaviksi. On ymmärrettävää, että kansa tulee katkeraksi juutalaisia kohtaan. Se on tapahtunut vasta kun se on tullut kelteisilleen putsatuksi näiden koronkiskurien ja huijarien toimesta. Sellainen reaktio on tullut kaikkialla: muinaisessa Roomassa, Egyptissä, Aasiassa ja myöhemmin Englannissa, Italiassa, Ranskassa."

"Sitä samaa peliä, mitä he ovat pelanneet jo kaksituhatta vuotta, he pelaavat yhä tänään," hän jatkoi. "Uskon sen riittävän kuvaamaan heidän kansainvälisyytensä luonteen. Selvitettäväksi jää heidän kansallistunteensa. Luonnollisestikaan sellaisia tunteita ei ole Saksaa, eikä Englantia, eikä muitakaan kohtaan. Sellaiseen syöttiin ei enää monikaan tartu! 'Lähettäkää minulle laatikollinen täynnä saksalaisesta maaperästä kaivettua multaa, niin voin ainakin symbolisesti häväistä sitä kirottua maata,' kirjoitti eräs saksan juutalainen Börne.(28) Heinrich Heiner haisteli Saksan tulevaisuutta vessan pöntöstä.(29) Fyysikko Einstein, jota juutalaiset lehtimiehet juhlivat uutena Keplerinä, kertoi olevansa Saksan kansallistunteen ulkopuolella. Hän piti petollisena Juutalaisuskoisten Saksalaisten Keskusjärjestöä (30), joka huolehti vain juutalaisten uskonnollisesta asemasta, korostamatta heidän rodullista yhteisöään. Harvinainen lintu? Ei suinkaan, vaan valtaan päästyään teeskentelyt lopettanut yksilö. Eräs tri Brünn myönsi avoimesti, ettei juutalaisilla voinut olla saksalaisten kansallistunnetta.(31)

Juutalaiset eivät koskaan epäröi muuttaa mielipiteitään, jos siitä on jotain hyötyä heille. Etniset seikat eivät häiritse heitä ollenkaan. Kuinka monet Puolan juutalaiset ovatkaan ensin tulleet saksalaisiksi, sitten englantilaisiksi ja lopulta amerikkalaisiksi. Joka kerta muutos tapahtui silmänräpäyksessä. Kansallisuuden muutos käy heiltä hämmästyttävän nopeasti; ja minne ikinä he jalallaan astuvat, jo kaikuu 'Wacht am Rhein' tai 'Marseljeesi' tai 'Yankee Doodle'. Tri Heim ei epäile hetkeäkään, etteivät juutalaiset Warburgimme, Bleichrödersimme tai Mendelssohnimme pystyisi muuttamaan isänmaallisuuttaan yhtä nopeasti kuin asuinpaikkaansakin. Tänään Lontoossa, huomenna New Yorkissa. 'Brandenburgin hietikoilla aasialaisperäinen paimentolaisheimo.' Walther Rathenau tuli kerran sanoneeksi Berliinin juutalaisista.(32) Hän unohti lisätä, että sama paimentolaisheimo vaeltaa myös Isaarilla, Elbellä, Mainilla, Seinellä, Hudsonilla, Nevalla, ja Volgalla. Kaikkialla se on yhtä petollinen naapureitaan kohtaan. Henkienmanaajamme ja tietäjämme erottelevat

kuitenkin kunnialliset kunniattomista, juutalaisten kantaväestön maahanmuuttaneista, ja idästä tulleet lännestä tulleista. Kun sitten pahin taas tapahtuu, he kohauttavat vain harteitaan ja mutisevat: 'Jokainen maa saa vain ansaitsemansa juutalaiset!' Heille ei merkitse mitään se, että tämän hienolta kuulostavan fraasin sepitti alunperin juutalainen. Sama kävi myös Saksan tapauksessa. Huomioiden 'ansaitsemiemme' juutalaisten tason, se tulee iskuna vasten kasvoja. 'Koko Israel seisoo avoimesti Brittien leirissä!' julisti Amerikan ammattiyhdistys- johtaja Samuel Compers vuonna 1916. Se pitää sisällään siis myös Saksan juutalaiset, kuten amerikkalainen Ford hyvin tiesi. Hän on kirjoittanut nk 'saksalaisten' juutalaisten epälojaalisuudesta isänmaataan kohtaan ja heidän liittoutumisestaan muiden maiden juutalaisten kanssa päämääränään Saksan tuhoaminen. 'Miksi?' ivailee juutalainen, 'koska saksalainen on halpamainen lurjus, takapajuinen, keskiaikainen olento, joka ei ensinkään ymmärrä meidän arvoamme. Pitäisikö meidän auttaa sellaista roskajoukkoa? Ei, Saksa saa sellaiset juutalaiset kuin se ansaitsee!' Moista röyhkeyttä on kovin vaikea sulattaa."

Mainitsin hänelle Venäjän tapauksen "Ennen vallankumousta, juutalaiset pitivät Venäjää pelkkänä saastaisena likaviemärinä, vaikka olivat itse pahimpia syöpäläisiä siellä. Nyt samat juutalaiset ovat päässeet peräsimeen - ja hokkus pokkus - sama Venäjä onkin hieno maa."

"Vuonna 1870", hän jatkoi edelleen, "me saksalaiset olimme suuri kansa. Silloin juutalaiset katsoivat ajan koittaneen Ranskan hallitsijan vaihdokselle. Hallitsija oli tullut varsin itsenäiseksi yhteistyöhaluisen presidentin kanssa. Samalla siinä oli erinomainen tilaisuus perustaa kommuuni,(33) siihen saakka 'sankarilliselle Saksan kansalle'. Niinpä oli luonnollista, että prinssimme ja kenraaliemme perässä Pariisiin matkusti joukko tohkeissaan olevia juutalaisia rahamiehiä. Sillä välin me olimme kuitenkin vajonneet rappiotilaan. Lehdistö, 'joka turvautuu anti-kristuksen keinoihin', kuten Bismark asian ilmaisi, nimitti meitä Bocheiksi tai Hunneiksi. Mutta malttia! Mitä lähemmäksi pääsemme bolshevismia, sitä voitokkaammiksi tulemme. Vielä koittaa se kaunis päivä, jolloin englantilaiset ja ranskalaiset ovat alhaista roskajoukkoa. Sen näkemiseen ei tarvita kiikaria.

'Olen kansalaisuudeltani britti, ensisijaisesti olen kuitenkin juutalainen,' julisti eräs heprealainen jo vuosia sitten suuressa englantilais-juutalaissanomalehdessä.(34) Eräs toinen puolestaan: 'joka joutuu valitsemaan englantilaisten ja juutalaisten velvoitteiden välillä, valitkoon jälkimmäisen.'(35)

Ja kolmas: 'sellaiset juutalaiset, jotka haluavat olla isänmaallisia englantilaisia ja hyviä juutalaisia, elävät yksinkertaisesti valheessa'. Tällainen juutalaisten uskaliaisuus osoittaa selkeästi, kuinka he hallitsivat Englantia jo silloin."

"Euroopan juutalaisten tunkeutuminen asemiinsa tapahtui Cromwellin ja Edward VII:n välisenä aikana," painotin. "Sen jälkeen juutalaisten toiminnan keskus näyttää siirtyneen Amerikkaan. Heillä tulee olemaan vahva jalansija siellä vielä pitkään. Sombart väittää juutalaisten rahoituksen mahdollistaneen Kolumbuksen kaksi ensimmäistä matkaa.(37) Juutalaisen Torresin oletetaan olleen ensimmäinen

eurooppalainen, joka astui Amerikan maaperälle. Kaiken huipuksi juutalaiset pitävät jopa itse Kolumbusta juutalaisena."

"Se nyt ei ole mikään ihme", hän nauroi, "sillä heidän mukaansa jokainen maailmanhistorian merkittävistä yksilöistä mukaan lukien Herramme on juutalainen. He ovat ottaneet jopa Goethen ja Schopenhauerinkin listoilleen. Jumala varjelkoon ihmisiä uskomasta moiseen. Minä en voi uskoa Kolumbuksen ja Torresin olleen juutalaisia. Valtamerillä matkustaminen oli siihen aikaan vielä vaarallisempaa kuin nykyään."

"Hauserin mukaan", huomautin, "Kolumbus oli arjalainen, kenties jopa saksalaista alkuperää."

"Se on yhdentekevää", hän vastasi. "Minun puolestani hän on voinut olla vaikka zulu, sillä hänen tekonsa viittaa pikemminkin neekeriin, kuin juutalaiseen."

"Selvää kuitenkin on se, että juutalaiset ovat pitäneet Amerikkaa otteessaan jo hyvän aikaa", jatkoin. "Mikään maa, Sombart kirjoittaa, ei ilmennä juutalaista luonnetta niin hyvin kuin juuri Amerikka.(38) Sen seuraukset näimme maailmansodassa vuonna 1915. Todelliset amerikkalaiset eivät edes ajatelleet sotimista meitä vastaan ja olivat jopa suopeita meitä kohtaan ja jokainen pienikin eturistiriita olisi ollut vaivatta selvitettävissä. Niihin aikoihin kokoontui kuitenkin salainen neuvoa-antava komitea, presidentti Wilsonin johdolla, tarkoituksena sodan aloittaminen Saksaa vastaan.(39) Kuka olikaan tällaisten katalien aikeiden takana, joita alettiin suunnitella jo kaksi vuotta ennen USA:n osallistumista sotaan? Aikaisemmin tuntematon juutalainen, Bernard Baruch. 'Uskoin sodan alkavan nopeammin kuin sitten tapahtui,' hän totesi viileästi myöhemmin kongressin erityiskomitealle, joka tämän myös vahvistaa. Eikä kukaan noussut tekemään hakkelusta tästä niljakkaasta konnasta."

"Juutalaisten korkeimman neuvoston päätöslauselma useiden vuosien takaa koskien maailmansodan aloittamista, on hyvä todiste", hän sanoi. "Kuudennessa sionistikongressissa Baselissa 1903, presidentti Max Nordau julisti: 'Herzl tietää, että olemme valtavien maailmanlaajuisten mullistusten edessä.' (40) Vanha kettu Herzl! Mikä idealisti! Henkienmanaajamme ja tietäjämme tunsivat syvää kunnioitusta tämän jalon Patriarkan ajatuksia kohtaan. Tämä kettu tiesi kuitenkin mitä nämä likaiset ihmiset suunnittelivat meidän varallemme!"

"Mutta Herzlhän oli sionisti", keskeytin.

"Hän oli juutalainen!" hän sanoi, iskien nyrkkiä pöytään. "Sana juutalainen pitää sisällään jo kaiken. Se ei tarvitse kummempia erittelyjä! 'Jumalan valittu kansa' haluaa vain saada 'Jumalan maan' itselleen takaisin. Huomaa 'takaisin'! Jumalan kansaa eikä Jumalan maata ole koskaan ollut olemassakaan! Kaikki kuvaukset saattavat sellaiset väitteet naurunalaisiksi. Palestiinassa vallitsi vain pelkkää turmellusta noin kuudensadan vuoden ajan, kunnes assyrialaiset lopettivat epäjärjestyksen. Voiko sellaista kutsua maaksi? Voisimmeko pitää Vanhaa Testamenttia riittävän luotettavana lähteenä tässä asiassa? Aluksi voimme lukea siitä kertomuksia keskeytymättömistä murhista ja ryöstelyistä, joiden kohteeksi muut Palestiinassa asuvat

kansat joutuivat. Sitä samaa loppuun asti, vain pelkkää turmeltuneisuutta, jossa yksi anarkia johti seuraavaan anarkiaan. Huipennuksena juutalainen valtiomies, kuningas Daavid, jolle Uriahin röyhkeästi tuominnut kirje ei riittänyt. Kuolinvuoteellaan hän käski poikaansa tappamaan vanhan sotakaverinsa Joabin."

"Kun Kyyros antoi juutalaisille luvan palata Palestiinaan (Babylonian vankeudesta), suurin osa jäi valtavien rikkauksien Babyloniaan. Oloihinsa siellä täysin tyytyväisinä, he jatkoivat rahalla keinottelua ja muita toimiaan."

"Vuonna 1267", valoitin hänelle, "Jerusalemissa oli vain kaksi juutalaista asukasta. Maailmansotaan mennessä, heidän lukumääränsä oli noussut 12 000:en (41), vaikka juutalaiset olivatkin vapaita palaamaan sinne. Matkarahojen puute tuskin käy selityksestä. Loput 20 miljoonaa - tarkkaa lukua ei ole saatavissa, sillä juutalaiset hoitavat väestölaskentansa itse - lihovat toisten hien kautta. On vaikea käsittää kuinka pieni Palestiina voisi ottaa vastaan tällaisen valtavan joukon."

"Se ei ole tarpeenkaan", hän vastasi. "Tärkeintä heille on vain se, että se on virallistettu. Israel on muistanut itseään. Sen ketjut on katkaistut. Uuden Jumalan valtion aurinko nousee Siionin ylle. Mikä temppu! Lopultakin vapautettu! Kaikki ovat pelosta kohmeessa. Juutalaiset hykertelevät."

"He ovat antaneet julkilausuman", halusin jatkaa.

"Todellakin", hän huudahti. "Tämä on se vaihe, jolloin kissa nostetaan pöydälle! Philadelphian pan-juutalaisten vuoden 1919 konferenssin julkilausuma! 'Juutalaiset ovat uuden Palestiinan juutalaisvaltion jäseniä, mutta samalla heillä on oikeus säilyttää sen maan kansalaisuus, missä haluavat asua. 'Tällainen *non plus ultra* röyhkeys on luettava ainakin kahdesti, itse asiassa sadasti, ettei kuvittele näkevänsä unta. Kuvittele puolestasi seuraavaa: 'Jokainen Englannin kansalainen, joka haluaa asua Saksassa, tai Ranskassa, tai Italiassa, säilyttää oikeutensa Englannin kansalaisuuteen, saaden samalla kansalaisen oikeudet asuinmaassaan'. Ajattele mikä suuttumus nousisi - en tarkoita meitä, enkä ranskalaisia, enkä italialaisia - juutalaisten keskuudessa, jos englantilaiset antaisivat sellaisen julkilausuman. Pan-juutalainen kongressi kuitenkin antoi päätöslauselmansa sellaisella ehdottomuudella, kuin kyseessä olisi ollut käsky."

"Edustajakokouksen jäsenistö koostui eri puolilta maailmaa tulleista juutalaisista, mukaanlukien sionistit. Heidän tavoitteensa olivat selkeät lyhykäisyydessään: ensinnäkin saada jäädä silloisille asuinsijoilleen ja saada lisää painoarvoa uuden Siionin myötä, toiseksi pönkittää omaa turhamaisuuttaan, ja viimeiseksi ja jopa tärkeimmäksi tarjota suoja, jonka turvissa voi jatkaa liiketoimia ilman paljastumisen vaaraa."

"Uskon, että voimme muodostaa tämän perusteella melko hyvän kuvan heidän kansallismielisyydestään."

"He eivät siis ole kansallisia, eivätkä kansainvälisiä", totesin, "mitä sitten?"

"Tavanomaiset käsitteet", hän kuittasi, "eivät riitä sen määrittelemiseksi. Se on ympäri maailmaa levinnyttä, reheväkasvuista, joskus hitaasti etenevää, edeten toisinaan suurin hypähdyksin. Kaikkialla se imee ahneesti planeettamme elinvoi-

maa. Se, mikä on alussa ollut runsasta seutua, muuttuu tyystin kuiviin imetyksi. Sionismi on sen näkyvä pintapuoli. Se on salaisesti kytkeytynyt muuhun hirviömäiseen kasvuun. Eikä sille löydy vastavoimaa."

"Voi siis sanoa", nauroin, "että sudet on jaettu kahteen leiriin. Sopimuksen mukaan toinen ryhmä jättää lampaiden maan ja muuttaa asumaan jonnekin muualle melkoisen omiin oloihinsa ja syöden vain kasviksia."

IV

"Eräs seikka kohoaa yli muiden ja se on aina pidettävä mielessä", hän sanoi. "Eräs asia, joka on yhä uudelleen palautettava mieliin: 'valheen mestarit'! Ei tarvitse kuin unohtaa tämä Schopenhauerin viesti ja on alttiina heidän petoksilleen. Varmasti mekin valehtelemme, mutta ensinnäkään emme tee sitä tavan vuoksi ja toiseksi olemme huonoja siinä. Arjalaisen valhe on kokeneen ihmisluonnon tuntijan helposti paljastettavissa, eikä siinä auta mikään oveluus. Itse Sherlock Holmeskin olisi ollut hukassa petollisten juutalaisten kylmäverisyyden vuoksi. Juutalainen joutuu hämilleen vain, jos epähuomiossa tulee puhuneeksi totta. Jos hänen on tarkoituksellisesti puhuttava totta, senkin hän tekee henkisen varauksen kanssa, siis onnistuu tekemään totuudestakin valheen."

"Niin, myöskin Luther", vastasin, "sanoi juutalaisille: 'ette ole saksalaisia, vaan pettureita, ette ranskalaisia, vaan huijareita'.(42) Hänen synonyyminsa juutalaiselle oli 'valehtelija'!"

"Juuri sitä kaikki juutalaisia tuntevat sanovat heistä", hän yhtyi, "faaraoista Goetheen ja meidän aikaamme. Se on sanottu kaikilla elävillä ja kuolleilla kielillä: kreikaksi, latinaksi, persiaksi, turkiksi, saksaksi, englanniksi, ranskaksi ja mitä niitä vain onkaan. Toivoi tällaisten yleismaailmallisten tuomioiden antavan lumoajillemme ja tietäjillemme hieman ajattelemisen aihetta. Herra paratkoon! Ei edes Kristus kyennyt heitä lähestymään. Jeesus seisoi kyyristelevien juutalaisten keskuudessa, silmät salamoiden, koko olemuksellaan halveksuntaa ilmentäen, ja hänen sanansa iskivät heidän joukkoaan ruoskan tavoin: *'te olette isästä perkeleestä ja isänne himoja te tahdotte noudattaa. Hän on ollut murhaaja alusta asti ja totuudessa hän ei pysy, koska hänessä ei totuutta ole. Kun hän puhuu valhetta, niin hän puhuu omaansa, sillä hän on valhettelija ja sen isä.'* (43) Mutta lumoajamme ja tietäjämme eivät noteeraa tätä edes tietämättömän lapsen änkytyksen arvoiseksi."

"He pettävät itseään pitämällä sitä vain Jumalan ankarana, mutta hyvää tarkoittavana saarnana rakastamalleen israelin kansalle," totesin tukien hänen ironiaansa.

"Kristus", hän jatkoi kohonneella äänellä, "ei koskaan ollut muuta kuin ehdottoman suoraviivainen ja rehellinen. Ei voi olla aistimatta kahden perusteiltaan täysin erilaisen maailman kohtaamista! Babylonian vankeuden jälkeen Palestiinassa oli suuri ei-juutalaisten muodostama alaluokka, juutalaisten rahanlainaajien ja koronkiskurien pitäessä valtaa hallussaan. Se käy hyvin ilmi Nehemian kirjasta (erit.

kappale 5). Sombart sanoo sen riittävän selvän kuvan muodostamiseen.(44) Silmiinpistävää on se, että alistetuista, lähinnä maanviljelijöistä koostunut kansa poikkesi rodultaan heprealaisista. Vähitellen juutalaiset onnistuivat iskostamaan uskontonsa heihin. Jopa Jeesus jyrähti siitä asiasta: 'Voi teitä kirjanoppineet ja fariseukset, te ulkokullatut, kun te kierrätte maat ja mannut tehdäksenne yhden käännynnäisen...(45) Juutalaisille Galilea oli pakanoiden maata, jonka kansa heidän röyhkeän käsityksensä mukaan 'vaelsi pimeydessä'.(46) He sanoivat: 'voiko Nasaretista tulla mitään hyvää?' ja 'oletko sinäkin Galileasta? Tutki ja näe, ettei Galileasta nouse profeettaa.'(47) Heprealaiset olivat niin vakuuttuneita Jeesuksen ei-juutalaisesta taustasta, että pitivät häntä erityisesti vihattuna samarialaisena.(48) Elämä opettaa! Siitä on olemassa lukuisia esimerkkejä."

"Ei löydy sopivampaa viisautta, kuin sellainen, joka jättää ihmiselle vapauden etsiä pelastusta omalla tavallaan", painotin, "Tämän viisauden sanaton olettamus kuitenkin on, että ihmisten oman tyylin tulisi pitää sisällään jonkin säädyllisen tunteen, jonkinlaisen vilpittömän uskon, eikä vain pelkkää farisealaista ylenkatsontaa. Tätä erotusta olisi pitänyt painottaa jo ajat sitten. Rahanvaihtajien uskonto on suuresti hyötynyt, koska näin ei ole toimittu. Kristus ei ollut sillä tavalla suvaitsevainen. Hän lopetti paholaisen liiketoimet turvautumalla ruoskaan, vaikka muuten kehottikin 'rakastamaan vihollisia'!"

"Varmasti", hän vastasi, "mutta meidän on ymmärrettävä oikein, mitä hän tarkoitti 'vihollisella'. Voimme rakastaa vihollista, joka on kunnioitettava ja säädyllinen sellainen, vaikka olisi raakakin, kunhan vain on vilpitön ja mutkaton vihollisuuksissaan. Samalla voimme toki olla varuillamme. Jeesus ei varmaankaan kuvitellut, että voisimme rakastaa sellaisia ihmisiä, jotka eivät kuitenkaan luovu sielumme ja ruumiimme myrkyttämiseen tähtäävistä pyrkimyksistään. Eihän itsekään niin toiminut. Päinvastoin, hänhän ruoski sen kuin kerkesi ja suuttumuksen sanat sinkoilivat roskajoukon kasvoille leppymättöminä. Mielestäni hän käyttäytyi moitteettomasti perustaessaan uskontoaan: Hänen sanojensa ja tekojensa välillä ei ollut oleellista ristiriitaa! Mikseivät 'hurskaat' ole seuranneet hänen esimerkkiään? He ovat kaikista vähiten. He vainoavat säälimättömästi kunniallisia vihollisiaan - itse asiassa *vain* kunniallisia vihollisiaan. Heidän silmänsä pysyvät suljettuina kaikkein kieroimpaan huijarilaumaan nähden. Baijerin kansanpuolue, esimerkiksi, tietää meidän puolustavan kristillisiä arvoja ilman henkisiä varauksia. He tietävät hyvin myös sen, ettemme voi yhdistää voimiamme heidän kanssaan, niin kauaa kuin he jatkavat nykyistä politiikkaansa. Niinpä he kääntyivät suinpäin juutalaisten puoleen, toivoen säilyttävänsä valtansa näiden avulla. He saivat kokea yllätyksen, kun juutalaisten ylitsevuotava ystävällisyys muuttui verenhimoksi juutalaisten saatua otteen heistä."

"Niin kävi väistämättä", olin samaa mieltä. "Onneksi juutalaiset eivät päässeet tekemään samaa meille, sillä me emme tingi periaatteistamme hetkellisten voittojen toivossa. Haluamme saksalaisuutta, haluamme kristillisyyttä, haluamme järjestystä ja säädyllisyyttä, haluamme kaiken vahvalle perustalle, että lapsemme ja lapsenlapsemme olisivat tyytyväisiä."

"He pitävät sitä mahdottomana", hän sanoi, "ja siksi he näkevät ohjelmamme vain pelkkinä tyhjinä fraaseina, yhtä vilpillisinä kuin heidän itsensä tietoisesti käyttämät. Tavoitteemme eivät ole vain mahdollisia, vaan jopa varmoja, vaikka emme niitä huomenna saavuttaisikaan. Mutta avaus on kuitenkin tehtävä. Tähän asti ei missään eikä koskaan ole vielä ollut todella oikeudenmukaista valtiota. Aina ja kaikkialla on ylin kuori turvautunut periaatteeseen 'mikä on sinun, on myös minun', periaatteen 'mikä on minun, on myös sinun' sijaan. Viisaat voivat syyttää vain itseään, jos alempi kansankerros on täynnä himoja ja tekee samoja virheitä kuin hekin. Juutalainen onnistuu ottamaan molemmista ryhmistä täyden hyödyn itselleen. Toinen antaa heille mahdollisuuden ja toinen toteuttaa sen heidän puolestaan. Siitä syystä me vastustamme kumpaakin. Tulemme lopettamaan turhat etuoikeudet ja orjuuden."

"Eittämättä", vastasin. "Rintamamme vastustaa sekä vasemmistoa, että oikeistoa. Erikoinen tilanne; joudumme torjumaan hyökkääjiä molemmilta suunnilta, jotka samanaikaisesti sotivat keskenään. Punaiset syyttävät meitä taantumuksellisiksi ja taantumukselliset bolshevikeiksi. Juutalainen ohjaa molemmilta tahoilta tulevia hyökkäyksiä. Alempi kansankerros ei vielä sitä näe ja siksi se inhoaakin meitä silkasta tyhmyydestä; ylempi luokka näkee hänet, mutta uskoo hänen auttavan itsekkäitä pyrkimyksiään, ja siksi häikäilemättömyyttään ampuu meitä selkään. Tarvitaan paljon uskoa, jotta jaksaa säilyttää rohkeutensa tällaisissa olosuhteissa."

"Sitä meillä on, Jumalalle sadat kiitokset", hän sanoi oikaisten itseään samalla. "Ei löydy sydämiin osuvampaa sanontaa, kuin 'älkää peljätkö'!(49) Ja sen on muka sanonut juutalainen? Sellaiset ikuiset pelkurit? Mieletöntä!"

V

"Joka kerta kun mahdollisuus sekaantua toisten asioihin ilmaantuu", hän valotti, "juutalainen säntää paikalle. Verikoiran tavoin hän vainuaa itseään uhkaavat vaarat. Löytäessään sellaisia hän käyttää kaiken viekkautensa niihin käsiksi pääsemiseksi, torjumiseksi luonteen muuttamiseksi ja ainakin niiden kohteesta pois kääntämiseksi. Schopenhauer nimitti juutalaisia 'ihmiskunnan pohjasakaksi', 'paholaisiksi', 'valheen mestareiksi'. Miten juutalainen sitten vastaa sellaiseen? Hän perustaa Schopenhauer-yhdistyksen tai Kant-yhdistyksen, huolimatta siitä - tai ehkä juuri siitä syystä - että Kant lyhyesti leimasi juutalaiset 'huijarikansaksi.(50) Kuten myös Goethe-yhdistyksenkin. 'Emme siedä juutalaisia keskuudessamme', Goethe sanoi.(51) 'Heidän uskontonsa sallii ei-juutalaisilta ryöstämisen', hän kirjoitti.(52) 'Tällä petollisella kansalla on vain yksi periaate: järjestyksen vallitessa mitään ei ole saavutettavissa', hän jatkoi.(53) Hän ilmaisi selkeästi: 'Pidättäyden kaikesta yhteistyöstä juutalaisten ja heidän liittolaistensa kanssa.'(54) Yhtä kaikki, juutalaisten perustama Goethe-yhdistys on edelleen olemassa. Sellainen olisi olemassa vaikka Goethe itse olisi nimenomaan kieltänyt moisen konnantyön."

"Samalla oikeudella", keskeytin, "me kaksi voisimme liittyä Talmud-

yhteisöön. Millaista häpeämättömyyttä sellainen oikein vaatisikaan! Käsittämätöntä!"

"Ei juutalaiselle", hän vastasi. "Hänelle häpeilemättömyydellä ei ole merkitystä. Hän kykenee ajattelemaan vain käsitteillä kuten, etu ja haitta, voitto tai tappio. Häneen on sovellettava sellaista mittatikkua."

"Velhomme ja lumoajamme", lisäsin, "menevät kaikki heidän halpaansa. Heille Goethe, Kant ja Schopenhauer ovat pelkkiä löpertelijöitä."

"Pyh, ei vain Goethe!", hän keskeytti vähätellen. "Ei edes pyhä Tuomas Akvinolainen kykene liikauttamaan näitä ihmisiä. Suuri kirkon isä kuvaa suhdettamme juutalaisiin laivamatkaa kuvaavan esimerkin avulla. Juutalaiset ovat lähteneet samalle laivamatkalle meidän kanssamme ja toimivat luonteenomaisessa roolissaan: kristittyjen keskittyessä laivan ohjaamiseen, juutalaiset ryöstelevät varastoja ja poraavat reikiä laivan runkoon. Pyhä Tuomas Akvinolainen suosittelee heidän saaliinsa anastamista ja heidän sitomistaan peräsimeen. Mikä julmuus! Kuinka epäkristillistä! Juutalaisparat! Heiltä voi oppia niin paljon! Ainakin tri Heimin ja tri Sweyerin mukaan. Ja niin maailmaa hallitaan samanlaisella viisaudella kuin Joosefin faaraoidenkin aikana."

"Erityisesti sellaisten valtiomiesten toimesta", täydensin, "jotka keskittyvät vallanpitoon niin, etteivät huomaa ketkä todellisuudessa hallitsevat. Sellaisten kuten, tsaari Nikolai, joka erehtyi itsepetokseen ja sai luodin päähänsä siitä hyvästä. Jo vuonna 1834 Disraeli antoi viitteitä siitä, mitä olisi odotettavissa. 'Juutalaiset ovat organisoineet koko Venäjän sekavan diplomatian' hän uhosi. Ja edelleen 'juutalaiset ovat yksinään Saksassa syntymässä olevan vallankumouksen johdossa'."(55)

"Vallankumoukset yleensä", hän sanoi, "riippumatta siitä oliko niillä aluksi hyvät pyrkimykset tai ei, ovat kehittyneet juutalaisten johtamina. Alhaisia ominaisuuksia korostavat vallankumoukset ovat yleensä olleet puhtaasti juutalaisten työtä, ja jalompia taipumuksia edustaneet ovat käännetty hetkessä juutalaisten toimesta sameammille vesille. Nuoren nousevan kristinuskon tapauksessa, juutalaiset alkoivat tiukasti roikkua sen liepeillä. Tarkastelkaamme Paavalia, oikeammin Schaul, joka oli rabbiinien oppilas. Että tämä Schaul valitsi aluksi roomalaiselta kuulostavan nimen, Saulus, ja sitten vaihtoi nimensä Paavaliksi, on ajattelemisen arvoinen asia. Lisäksi se, että hän kohteli alkukristittyjä mitä törkeimmällä julmuudella. En tosin tiedä, mutta eikö massamurhaaja, josta tulee pyhimys, ole pikkuisen liikaa ihmeeksi? Onpa juutalainen Weininger olettanut Jeesuksenkin olleen aluksi rikollinen.(56) Mutta, hyvä Jumalani, juutalainen voi sanoa sellaista vaikka sata kertaa eikä sen silti tarvitse merkitä mitään."

"Juutalaisena Paavali varmasti tiesi, että kaikista kansoista nimenomaan juutalaiset tarvitsivat pelastuksen sielulleen. 'Älkää menkö .. ei-juutalaisten, vaan mieluummin Israelin talosta kadonneen lampaan luokse' vaati Kristus.(57) Paavali välitti vähät sellaisesta. Hän meni saarnaamaan kreikkalaisten ja roomalaisten keskuuteen ja vei 'kristinuskonsa' heille. 'Kristinuskon', joka sai Rooman valtakunnan sekasortoon. 'Kaikki ihmiset ovat tasa-arvoisia! Veljeys! Pasifismi! Ei etuoikeuksia!' Ja juutalainen riemuitsi."

"Ajattelen aina", jatkoin siihen, "kunnioitettua herra Leviniä, *Berliner Lokalenzeigeristä.*(58) Eräänä päivänä hän yhtäkkiä huudahti syttyneesti: 'Vain juutalainen voi tehdä sellaista; Paavali asettui häpeilemättömästi keskelle Kapitolia ja selitti oppiaan, joka johti koko Rooman valtakunnan täydelliseen romahdukseen!' Niin se mies sanoi. Muistan sen sanatarkasti."

"Se osuu juuri asian ytimeen", hän oli samaa mieltä. Voi viedä vielä kauan ennenkuin kristinusko toipuu Paavalista. miten herkkäuskoisia me olemmekaan! Juutalainen murhaa satoja kristittyjä, mutta vain huomatakseen muiden kristittyjen kadehtivan marttyyrin osaan päässeitä. Tunnettu loisto valkenee hänelle ja hän teeskentelee kääntynyttä. Asettuu tärkeään asemaan, ja katso: vaikka hän eroaakin lähes kaikissa opeissaan apostoleista, me kuuntelemme antaumuksella hänen saarnojaan. Meidän on täytynyt 'selittää itsellemme hepreaksi' Mestarin yksinkertaiset opetukset, jotka ovat lapsenkin mielellä ymmärrettävissä."

"Juutalainen", vastasin, "varmaan tuntee houkutusta sanoa, 'miksi olette niin hölmöjä, että annatte kaikkien tehdä pilkkaa itsestänne? Ja on monia lumoajia ja tietäjiä, jotka törmätessään moiseen poikkeukselliseen kierouteen tai henkevyyteen, kuten he sitä sanovat, katsoo häneen arasti ihaillen."

"Jos kyse olisikin vain maallisesta omaisuudesta", hän vastasi, "se olisi vielä perusteltavissa. Joku Goldstein uhosi kerran, että juutalaiset hallitsevat Saksan kansan hengellistä omaisuutta.(59) Sääli, ettei hän lisännyt *kuinka* he sen tekevät."

"Olkaamme kiitollisia, että aina on oleva sellaisia, jotka, esimerkiksi, lukevat Goethea Goethen silmin, eikä minkään Goldsteinin limaisten lasien läpi. Ehkeivät sellaiset ole professoreina, vaan kenties jonkinlaisia kulkureita. Se laji ei tule loppumaan, ja sen avulla alkuperäinen Goethe tulee säilymään. Juutalaiset voivat rauhassa 'hallita' uutta Goetheaan. Sitä ei heiltä kielletä."(60)

"Oletetaan kuitenkin", keskeytin kärsimättömänä, "kulkurienkin herkkäuskoisina kuuntelevan heitä ja joutuvan heidän pauloihinsa?"

"Se on kulkurien luonnossa", hän nauroi, "omata niin täysi sydän, ettei heidän päänsä sotkemisyritykset merkitse mitään. Heidän sydämensä tulee lopulta määräämään. He tuntevat vaistoillaan sen, mitä älymystö kaikesta ymmärryksestään huolimatta ei pysty huomaamaan. Ja he tallentavat sen. Heidän päätään voi pettää, mutta sillä ei ole valtaa heidän sydämiinsä nähden."

VI

"Kuten näet", hän sanoi takoen nyrkillä pöytää, "heitä on kiittäminen siitä, että kristillinen perintömme, kaiken muun kulttuurin ohella, on säästynyt juutalaisten hallinnalta. Missä heitä sitten on? Missä he olivat? Ylhäisten ja alhaisten joukoissa, kuninkaiden ja sotilaiden keskuudessa, kaikkialla. Sen sijaan heitä ei löydä 'vain-rikkaiden' tai 'vain-älykkäiden' joukoista, heitä ei löydä ahneiden ja tyytymättömien keskuudesta, eikä roskaväen keskuudesta. Niissä juutalainen on omiensa joukossa. Sellaisten henkinen omaisuus on täysin juutalaisten hallinnassa; se on hänen

omaisuuttaan. Niinkuin kaikki muuttui kullaksi kuningas Midakselle, niin myös jokainen painava ja syvällinen sana muuttuu saastaiseksi hänen vaikutuksestaan. Mutta lopuille, sellaisille..."

"Hengen kulkureille", arvasin.

"Kaikki säilyy entisellään", hän nyökkäsi, "On ollut paaveja, joiden veri on ollut juutalaista.(61) Kirkolla ei muutenkaan ole koskaan ollut pulaa kyseistä alkuperää olevista arvohenkilöistä. edustivatko he katolisuutta? Ei, vaan juutalaisuutta. Otettakoon nyt vain yksi asia: aneiden myynti. Juutalaista henkeä puhtaimmillaan. mehän olemme molemmat katolisia, mutta kehtaako sellaista edes tunnustaa? Pitäisikö meidän todella uskoa, ettei kirkko ole koskaan tehnyt virheitä? Katolisina voimme niistä vapaasti puhua. Tiedämme, että katolisuus olisi säilynyt vahingoittumattomana, vaikka puolet sen hierarkiasta olisi ollut juutalaisia. Joukko vilpittömiä miehiä piti sitä pystyssä, vaikka usein salassa, usein jopa paavin vastaisestikin. Välillä heitä on ollut enemmän, välillä vähemmän.

"Juutalaisen ja hänen toimintansa tutkimisen olisi pitänyt olla historioitsijoidemme A ja O. Sen sijaan he ovat tutkineet vain menneisyyden säälittäviä liikkeitä."

"Kaarle suuri suosi juutalaisia kaikessa toiminnassaan. Näyttää siltä, että niiden 4 500 Verdunissa surmatulla saksalaisella - parasta saksalaista verta - ja hänen juutalaisilla neuvonantajillaan olisi ollut jokin yhteys."

"Ristiretkien tunnettu järjettömyys johti kuuden miljoonan saksalaisen menetykseen. Lopulta Frederik II onnistui pelkillä neuvotteluilla, kättään kohottamatta, turvaamaan Pyhän Maan kristityille. Mitä tekikään paavin kuuria? Täynnä vihaa he sinkosivat kirkon kirouksen Frederikin niskaan ja kieltäytyivät tunnustamasta hänen sulttaanin kanssa tekemäänsä sopimusta. Siten hänen suuri menestyksensä mitätöitiin. Näyttää siltä, että satunnainen verenvuodatus oli heille tärkeämpää, kuin heidän julkilausutut toiveensa.

"Viimeksi tulivat lasten ristiretket. Kymmeniä tuhansia lapsia lähetettiin voittoisaa Turkin armeijaa vastaan. Kaikki vain tuhoutumaan. On vaikea kuvitella, että sellainen järjettömyys olisi lähtöisin ei-juutalaisesta päästä. Muistuu mieleen Betlehemin lasten murhaaminen, samoin kuin esikoisten surmaaminen Egyptissä. Antaisin mitä vain sellaisesta kuvasta, josta ilmenisi ristiretkien puolesta rukoilevien pappien ja heidän nöyristelijöidensä hahmot.

"Giordano Bruno nimitti juutalaisia 'sellaisiksi maanvaivoiksi, moraalin saastuttajiksi ja yleisesti vaaralliseksi roduksi, joka ansaitsisi tulla poiskitketyksi ja tuhotuksi jo ennen syntymäänsä'.(62)

"Entäs nykyään", keskeytin. "Katollisia pappeja kidutetaan kuoliaiksi peräjälkeen Venäjällä juutalaisten paholaisten toimesta: satoja tuhansia on jo likvidoitu; kirkko on henkihieverissään; mutta Rooma ei saa kutsutuksi lasta oikealta nimellään. Monesti se on aloittanut siihen suuntaan, mutta vain tullakseen vaiennetuksi. Katollisuus haluaa puhua, juutalaisuus halvaannuttaa kielen."

"Rooma", hän vastasi, "voi koota itsensä, vain jos me kokoamme itsemme

ensin. Ja jonain päivänä kirkko voi olla yhtenäinen jälleen."

"Sillä ne, jotka ovat vastuussa ongelmista tullaan vielä löytämään", huudahdin. "Naamioitunut heprealainen ja hänen kätyrinsä tulevat vielä kristittyjen yhteisöstä poiskitketyiksi. Hän ei nostanut pelkästään Egyptiä vastaan, vaan myös kristityn kristittyä vastaan niin, että 'he taistelevat kaikki veljeään vastaan, ja kaikki naapuriaan vastaan'. Hän pelaa edelleen samaa peliä. Hän työskentelee ulkoa käsin, huolellisesti rakentaen ansojaan ja käyttäen tuhoisaa vaikutustaan lehdistöön. Mutta hän työskentelee myös sisältä käsin, missä hän on jopa vaarallisempi, kristityn papin naamiossa. Koko kristillinen kirkkokunta kuhisee juutalaisista ja puoli-juutalaisista virkailijoista, protestantit jopa katollisia enemmän. He ovat jo niin voitonvarmoja protestanttisessa kirkossa, että Dresdenissä eräällä pastori Waalfischillä riitti röyhkeyttä ilmoittaa julkisesti: 'Olen juutalainen ja pysyn sellaisena; opittuani kristittyjen uskomukset minusta vasta on tullut todellinen israeliitti.'(63) Ja Hamburgissa eräs pappi, Schwalb nimeltään, sanoi: 'Pidän itseäni puhtaana juutalaisena, kuten olen aina tehnyt.'(64) Kristinusko voi hyvin antaa haudata itsensä siellä missä moinen on mahdollista."

"Lutherin henki on onnistuttu täysin pelaamaan pois protestanttiemme keskuudesta. Kaikkein tärkeimmässä kysymyksessä, juutalaiskysymyksessä, he joko hylkäävät hänet täysin tai vaientavat hänen äänensä. Heidän merkittävin teologinsa professori Walther pitää Lutherin suhtautumista juutalaisiin 'niin hyökkäävänä, että se ei pelkästään herätä hämmennystä kristittyjen keskuudessa, vaan myös todellista suuttumusta juutalaisten keskuudessa'. Kukaan ei joutuisi sekavan hämmennyksen tilaan, ellei olisi ensin antanut juutalaisen sekoittaa itseään. Ja mitä tulee heprealaisen suureen suuttumukseen niin se ei sureta meitä tippaakaan. Mistä on muuten tämä suuttumus nähtävissä? Tähän saakka Israel on ollut hiiren hiljaa koko asiasta. He ovat aina kehuneet Lutheria suuresti Rooman vihollisena. Heine aloitti juhlallisen riemuhymninsä sanoilla, 'Luther, sinä rakas'."

"Hänellä oli hyvä syy", hän pisteli. "Kaikilla juutalaisilla on hyvä syy juhlia Lutheria ja unohtaa hänen juutalaisvastaisuutensa. Tahtomattaan hän tasoitti heille tietä, Ja miten hän sen tekikään! Mitä enemmän he ylistävät Lutherin asemaa, sitä vähemmän maailma huomaa hänen virheensä. Se, että hän myöhemmin kirosi heitä moraalin rappeuttajiksi, on todella katkeraa heille, mutta kuinka moni ylipäätään tietää hänen arvostelleen juutalaisia."

"Juutalainen Goldman", sanoin siihen, "ilmaisi heidän syynsä riittävän selvästi. 'Luther on palauttanut Vanhan Testamentin takaisin arvoonsa.(65)

"Itse asiassa epäarvoonsa", kuului vastaus. "Hänen Raamatun käännöksensä on voinut olla hyödyllinen, niinkuin onkin, mutta se on pahasti tuhonnut arvostelukyvyn Saksan kielestä. Herra Jumala, mikä hässäkkä käykään Saatanan 'raamatun' ympärillä. Lutherin sanat säkenöivät niin, että jopa Lootin tyttärien insesti saa uskonnollisen hohteen. Nämä kaksi neitoa vastasivat Jehovan vaateeseen olla hedelmällisiä ja lisääntyä - keinoja kaihtamatta!"

"Schopenhauer ilmaisi vastaavan näkemyksen", vahvistin. "Hän sanoi, että

jos haluaa ymmärtää Vanhaa Testamenttia, on se luettava kreikan kielellä. Siinä versiossa on kokonaan toisenlainen painotus ja erilaiset värit, eikä siihen ole sotkettu kristinuskoa. Kreikkalaisen version rinnalla Lutherin versio näyttää 'hurskaalta'. Usein se on 'jopa virheellinen, itse asiassa välillä jopa tarkoitushakuisestikin, ja se on maustettu kirkonomaisella mielenylennyksellä'. Luther salli itselleen sellaisia muutoksia, että niitä voi pitää jo väärennöksinä, ja niin edelleen"(66)

"Ei Luther", hän kohotti sormeaan. "Ne rabbit, jotka auttoivat koko käännöstyössä, esittelivät muutokset ja väärennökset. Heprea on vaikea kieli. Luther käänsi ensin joitakin sanoja, kuten 'rotuveli'. Sitten tuli rabbi, joka sanoi sen tarkoittavan lähimmäistä. Siksi käännös kuuluu: 'rakastakaa lähimmäisiänne, niin kuin itseänne', kun se oikeammin olisi: 'rakastakaa rotuveljiänne, niin kuin itseänne'. Siis vain hiukkanen viekkautta, mutta - se täytti tehtävänsä antaessaan juutalaisista kuvan todellisina humanisteina."

"Niin, jopa Luther joutui 'valitun kansan' pauloihin", vastasin. "Hän arvosti Vanhaa Testamenttia jumalallisena ilmoituksena. Hän tarttui kirjaan innostuksen valtaamana, vakuuttuneena sen sisältävän pelkästään arvokasta. Sitten hän alkoi kahlata rivouksia. Jonkin kappaleen jälkeen hän räpytti silmiään hämmentyneenä. Hän oli ällistynyt. Eihän se niin voinut olla! Niinpä hän puhtaasti vilpittömistä lähtökohdistaan luki rivien väleistä jotain, mitä siellä ei yksinkertaisesti ollut. Hän onnistui näkemään kaikkialla viittauksia kristukseen, vaikka sellainen nyt on mahdollisimman kaukana juutalaisten todellisista ajatuksista. Heidän messiaansa ei ole mikään 'lammasmainen', totesi Heine pilkatessaan Jeesusta, ei mikään maallisen olemisen halveksija.(67) Päinvastoin heidän messiaansa on eläimellinen koira, joka valloittaa maailman hänen juutalaisilleen. Hän on tämän maailman ruhtinas! Sivu sivulta toistellaan: 'Tulette nauttimaan ei-juutalaisten rikkauksista ja tulette ylpeiksi heidän loistostaan. Pyytäkää minulta ja minä annan teille pakanoiden omaisuudesta ja suurimman osan maailmasta teidän hallintaanne.' Eräs tällaisista on 'taivaallisesti innostuneen' profeetan puhetta, toinen 'syvästi hengellinen' psalmi.(68)

"Luther näki kaiken herkkäuskoisesti ruusuisessa valossa. Sitä helpotti se, että rämeikön keskellä oli myös seuraavanlaisia kappaleita: 'Teillä ei ole oleva pysyvää sijaa muiden kansojen keskuudessa, ja jalkapohjanne eivät löydä leposijaa', sekä 'tulette olemaan muiden kansojen inhon kohteena'. Liikutus valtasi hänet. 'Juutalaiset' hän ajatteli itsekseen, 'ovat vilpillisiä jumalalliselle opilleen, mutta palaavat vielä takaisin siihen'. Hänelle ei koskaan valjennut, että Tällaiset julmat saarnat pyrkivät pitämään juutalaiset vain kurssissaan."

"Toisaalta monilla ilmeisen ylevillä kappaleilla on aivan eri tarkoitus: Nimittäin ne toimivat suojaavana kuorena. Myöhemmin kyseinen herra huomasi juutalaisten taktiikan, elävien keskuudessa, mutta ei huomannut sitä heidän raamatussaan. 'Juutalaiset haluavat pitää kaiken kaksinaisena niin, että mikään heitä koskeva asia ei olisi varmaa', hän sanoi. Jos joku menee ja haukkuu heitä jostakin kappaleesta, niin he voivat närkästyneinä osoittaa toisen kappaleen, joka huokuu lempeyttä. Esimerkkinä Heine kirjoittaa äärimmäisen halventavan runon Saksasta, ja viisi

minuuttia myöhemmin hän ylistää 'rakasta kotimaataan' taivaisiin. Pelkkä mielialan muutosko? Rakas Jumala! Pitäisikö meidän uskoa vanhan katuhuoran mielialan kääntyvän välillä Ave Maria-tunnelmiin, tai että perusrehellinen kaveri silloin tällöin haluaa varastella. Silkkaa mielettömyyttä!"

"Ei, olet oikeassa", hän sanoi. "Juutalainen esiintyy usein hyväntekijänä, voidakseen toteuttaa katalia aikeitaan rauhassa. Niin on ollut aina."

"Tämä kaksinaisuus", täydensin, "on havaittavissa jopa Spinozassa.(69) On vaikea kuvitella häpeämättömämpää kuvaa maailmasta, kuin juuri hänen. Silti hän kammoaa sikaa. 'Etsi kaikessa sitä mistä saat hyötyä' on hänen moraalifilosofiansa ydin - siis puhtaasti juutalainen näkökulma."

"Kaikista hirvein tragedia", hän sanoi surullisesti, "siinä teossa, josta Luther on vastuussa - teosta, joka tehtiin täysin viattomana - on se, että tänään koko ihmiskunta jatkaa sen ympärillä pyörimistä. Suurin saksalainen, odottamaton syy Saksan romahdukseen; Luther, kiivas juutalaisten vastustaja, nimenomaan tasoitti tietä heille. Voin kertoa; se on käsittämätöntä. Oivaltaa vaivaiset kaksikymmentä vuotta liian myöhään! Herätä huomaamaan juutalaiset juuri ennen kuolemaansa, kun kaikki oli jo tapahtunut!(70) Sitä ennen oli ehtinyt toimia petturien sieluna ja ruumiina. Silloin olivat Heprealaiset olleet vielä herramme serkkuja ja veljiä, kun me kristityt olimme vain kälyjä ja muukalaisia. Käsiään ojennellen hän oli pyytänyt päästä heidän kanssaan 'säädyllisiin ja kunniallisiin' väleihin. Hän asetti juutalaiset jopa apostolienkin yläpuolelle! Vain edesmennyt Erzberger olisi voinut mennä niin pitkälle."(71)

"Paitsi ei hetkeäkään yhtä vilpittömästi", pysäytin hänet. "Jos Luther olisi ollut Erzbergerin aikalainen, ei hänen olisi tarvinnut oivaltaa edes juutalaisten lahjusrahojen merkitystä nähdäkseen juutalaisuuden läpi. Hän olisi käynyt paholaisen pesäkunnan vastaiseen taisteluun jo opiskeluaikanaan."

"Jumalan tähden", hän vastasi samantien, "ei häntä voi siitä syyttää. Viimeisten neljänsadan vuoden aikana on tapahtunut paljon. Yksi asia on kuitenkin muistettava: Kansan vaistot olivat silloin valppaampina kuin nykyään. Epäluottamus juutalaisia kohtaan oli lujaa kautta linjan. Luther oli kansanmies, yksinkertaisen perheen poika. Hänen pitkään kestänyt mieltymyksensä juutalaisia kohtaan on hieman harhaanjohtavaa; Täytyy huomioida tietty lapsellinen suoruus, tietämättömyys maailmallisesta, johtuen hänen oleskelustaan luostarissa. Vanha sääntö tuntuu pätevän häneenkin: Liika opiskelu sokaisi hänen näköalansa. Kaiken kaikkiaan Luther oli suuri mies, todellinen jättiläinen. Kuin salama hän oivalsi sen, mitä me alamme vasta nähdä. Mutta valitettavasti liian myöhään, eikä silloinkaan siellä, missä se aiheuttaa tuhonsa - kristinuskossa. Oi, kunpa hän olisi nähnyt heidät siellä, olisipa nähnyt jo nuoruusvuosinaan. Silloin hän ei olisi hyökännyt katolisuutta vastaan, vaan juutalaisuutta sen takana. Lukuisten kirkonkiroamistensa sijaan hän olisi voinut suunnata koko tulisen intonsa todellisten rikollisten niskaan. Vanhan Testamentin ylistämisen sijaan, hän olisi luokitellut sen anti-kristuksen aseistukseksi. Ja juutalainen - juutalainen koko kammottavuudessaan - olisi ollut täysin paljaana,

iankaikkisena varoituksena. Hänen olisi ollut pakko jättää kirkko, yhteisöt, ruhtinaiden rakennukset, ritarien linnat ja kansalaisten asumukset. Lutherilla oli voimaa ja rohkeutta sekä ylivertainen tahto. Kirkon hajoamista ei olisi tapahtunut, eikä käyty 30-vuotista sotaa, jossa arjalaista verta haaskattiin kaatamalla, juuri kuten heprealainen halusikin."

VII

"Ja minä asetan egyptiläisen egyptiläistä vastaan: ja he tulevat taistelemaan veljiään ja naapureitaan vastaan", hän teroitti. "Millaista vihaa, demonista vihaa. Se ei ole inhimillistä, mitä se on?

"Se, ystäväni", pilailin, "on juutalaisen 'sydämen suopeutta', Fritz Kahn on sanonut, jonka avulla 'Israelista on tullut ihmiskunnan siveydellinen äiti'. Nämä kaverit ovat röyhkeydessään todella omaa luokkaa. Kahn on sanonut Moosesta 'lähes ainutlaatuiseksi ilmiöksi sivistyneen maailman historiassa: Kansallinen sankari ilman aseita'. Samalla hän paheksuu meitä huomiolla, että 'myrskyisinä öinä voi kuulla onnettomien leskien valitusta toriemme pronssisankarien ympärillä'. Siis ruhtinas Eugenen, marsalkka Blücherin ym. patsaiden ympärillä. Ihmettelen vain mitä Mooses käytti esikoisten teurastuksessa jos ei aseita. Hunajapisaroitako? Vai kuolivatko he silkasta rakkaudesta? Ilmeisesti meidän pitäisi uskoa juutalaisia auttaneen roskajoukon koostuneen lapsenvahdeista ja sairaanhoitajista."

"No, ainakin he toimivat kaikki samalla tavalla. Eivät kiistä mitään, vaan jopa pyrkivät korostamaan pöyhkeästi."

"Taktiikka tuntuu toimivan oppineisiimme", hän murahti. "Juutalaiset sanovat mitä lystäävät ja se on pelkkää evankeliumia oppineillemme. Heille ei edes tule mieleen tarkistaa mitään, riittää kunhan se on vain painettua. Eräs juutalaisneito kuvasi *Talmudia*, 'mahtava', 'suurenmoinen hengentuote', 'mahtava ajatusten kokoelma, jolle tuhannet vuodet ovat antaneet tuulahduksensa'.(72) Sellaisia arvokkaita sanoja kuullessaan saksalainen professori tempaisee heti muistivihkonsa esiin - ja seuraavana päivänä hänen oppilaansa saavat kuulla, niellä ja omaksua uuden juorun. Niin korkeimman asteen kouluissamme menetellään. Ne on kaikki, kuten he sanovat, suunniteltu tuottamaan vain neroja. Kuitenkin niistä on valmistunut vain nöyristelijöitä peräjälkeen."

"Muutaman tunnin *Talmudin* tutkiskelu," jatkoin, "riittää täysin poistamaan kaikki juutalaisiin kohdistuneet epäilykset. On hyvin ymmärrettävää, että he ainoastaan kehuvat kirjaa suunnattomasti. Kun he sitä tutkivat, nousee heidän ominainen luontonsa esiin. Ja sehän on tietysti suurin ilonaihe heille. Jokainen juutalainen on siten olemukseltaan talmudintutkija, vaikkei olisi edes vilkaissut koko *Talmudia*. Se ei merkitse mitään, koska *Talmud* on kirjoitettu. Itse asiassa sitä ei olisi tarvinnut kirjoittaa ollenkaan. Ensimmäinen juutalainen, joka tulee vastaan, pitää kaiken tärkeimmän sisällään. Juutalaisten johtajat ymmärtävät sen täysin, mutta ilmaisevat sen vain vertauskuvallisesti. '*Talmudin* arvo on kyseenalainen', julisti rabbi tri

Broneman Hannoverin tuomioistuimen edessä vuonna 1894. '*Talmudin* viralliset opit ovat arvoltaan ylimmällä,' eräs professori Kohen kertoi ylimielisenä Marburgin rikosoikeudelle vuonna 1888. Ja hän lisäsi - huomioikaa tämä - että se koski myös ei-uskovia juutalaisia, jotka kuitenkin ovat juutalaisyhteisön osa, sillä hekin tunnustavat *Talmudin* moraaliopit'. Oikea mestarinäyte. Kaverit kertovat toistuvasti todellisia salaisuuksia, kaikkien jaaritustensa ohessa, mutta me vain emme kiinnitä niihin huomiota. 'Mitä *Talmud* ikinä sisältääkin, on se Mooseksen lain yläpuolella', ryhmä uudistusmielisiä juutalaisia todisti Pariisissa 1860, saaden tukea *Israelilaiselta Allianssilta*. Ja eräs rabbi tri Rahmer on kirjoittanut *Piererin Ensyklopediassa*, että *Schul Aruch*, jonkinlainen kotikäyttöön tarkoitettu *Talmud*, on 'omaksuttu israelilaisten yhteisön johtavaksi oppaaksi uskonnon harjoittamiseen!' Omaksuttu? Millaista jaarittelua! Alan pian 'omaksua' Dietrich Eckartin ulkomuodon."

"Herrani", hän sanoi. "Sellainen yksilö, joka lähemmin Talmudiin tutustuttuaan välttyy mielenliikahduksilta pärjää mainiosti sirkuksessa."

"Paikallisten sirkusten ohjelmat", huomautin, "sisältävät rajoituksia, mitä tulee epänormaaliuden näyttämiseen. Nuori opiskelija Tübingenistä, joka kykeni nielemään puoli tusinaa rupisammakkoa, on ollut suurin vetonaula tähän asti. Kenenkään vatsa ei kestä esim. seuraavaa *Talmudin* kappaletta: 'Rabbi Jonahan sanoi, että rabbi Ismaelin penis oli kuuden *kabin* (73) viiniastian kokoinen, toisten mukaan kolmen *kabin* kokoinen. Rabbi Papan penis oli erään Harpanian asukkaan korin kokoinen.'(74) Näiden kolmen avaramielisen rabbin kilpailuinto pudottaa sellaiseen valmistautumattoman ihmisen tuoliltaan."

"Tämä uskonnollinen kirja vilisee tälläisiä miellyttävyyksiä", hän sanoi. "Todellinen huippu on kuitenkin se, että 'alle kolmen vuoden ja yhden päivän ikäisiä' ei-juutalaisia tyttöjä pidetään 'sopivina' rabbiineille, koska Mooses on kirjoittanut: 'mutta kaikki tyttölapset, jotka eivät ole maanneet miehen kanssa, säästäkää itsellenne, nimittäin 'rabbeille''.(75)

"Kammottavaa perverssiyttä ja typerää sanahelinää samaan hengenvetoon. Mitä juutalaisten päässä liikkuukin, sen täytyy olla jotain todella pelottavaa."

"Heillä", vastasin, "on toinen näkemys siitä. Muutoin heidän peilikuvansa, *Talmud*, ei kertoisi meille, että 'israelilaiset ovat Jumalan edessä miellyttävämpiä kuin itse enkelit',(76) tai että 'maailma luotiin vain israelilaisia varten', tai että 'joka lyö juutalaista on lyönyt itse Jumalaa', tai että 'aurinko säteilee maahan ja sade tekee sen hedelmälliseksi vain koska israelilaiset asuttavat sitä', ynnä muuta vastaavaa vaatimattomuutta."

"Epäilen vahvasti löytyykö sellaista lääketieteellistä teosta, josta löytyisi sopiva termi kuvaamaan juutalaisten suuruudenhulluutta", hän sanoi. "Mutta mitkä lahjat heillä onkaan sen peittämiseen!"

"*Sirach*-kirja", täydensin, "ulisee: 'pelottakaa kaikkia kansoja; nostakaa kätenne muukalaisia vastaan, että he näkevät teidän valtanne. Vihan tulen täytyy polttaa heidät. Murskatkaa sellaisten ruhtinaiden päät, jotka ovat vihollisianne!' (77) Ja *Schulchan Aruch* raivoaa: 'Langeta, oi Herra, vihasi *gojimien* päälle, jotka eivät

sinua vielä tunne, ja valtakuntien päälle, jotka eivät nimeäsi tunne. Vainoa heitä vihallasi ja hävitä heidät sukupuuttoon Jumalan taivaan alta!'(78) Molemmissa esitetään sama uhkaus, sillä erotuksella, että *Schulchan Aruch* painottaa kaikkien ei-Jehovan nimeen vannovien hävittämistä."

"Ja sellainen kammottava moraalioppi omallatunnollaan", hän alkoi kiehua, "moderni juutalaisuuden toivo Mooses Mendelsson (79) kehtasi väittää, että 'maailman herruus oikeastaan kuuluu juutalaisille'. Heidän uskontonsa perusteella! Oppineena *Talmudin* tutkijana hän varmasti tuntee koko tuon iljettävän teoksen - ne katkelmat, joita olemme lainanneet ovat vain pieni osa - mutta silti hän... oi, tämä valehteleva, tämä läpeensä valheellinen joukko, oikea valheen ruumiillistuma!"

"Koko Berliini,"sanoin,"hämmästeli ylistäen 'viisasta', 'jaloa' Moosesta. Mutta Goethea ei petetty. 'Juutalainen mitättömyys!' oli hänen kommenttinsa hurskaaseen temppuiluun. Ketään ei ihmetyttänyt se, että verraton Mooses filosofoi itsensä silmänräpäyksessä yksityisopettajasta Mendelssonien pankkiirisuvun perustajaksi. Tämä ihmiskunnan hyväntekijä ajoi viekkaasti läpi käsitystä, että juutalaiset ovat uskonnollinen yhteisö. Yhä tänäänkin juutalaiset vetoavat samaan teemaan: Eräs tri Ruppin paljasti syynkin. 'Erityisesti juutalaisvastaiset lait', hän kertoi hykerrellen ja hieroen käsiään, 'ovat aina kohdistuneet juutalaisten uskonnolliseen puoleen, koska se on ollut lainlaatijoille helpoin kohde. Antisemitismi ei kuitenkaan ole ollut vihamielinen juutalaisten uskontoa kohtaan, vaan on ollut siitä välinpitämätön'.(80) Niin voimme todeta, että heidän 'uskontonsa' toimii hyvin kohteesta pois kääntämisessä. Joka perehtyy heidän uskonnoksi kutsumaansa, joutuu kuitenkin toteamaan sen täysin vastaavan juutalaisten luonnetta."

"Sitä he itsekin sanovat", hän sanoi. "Lakkaamatta he uhoavat, että heidän uskontonsa on ainutlaatuinen maailmassa. Kiinnittäkäämme huomio *Talmudiin*! Se pitää sisällään juutalaisuuden puhtaimmassa muodossaan - teologia, opit, moraali, kaikki yhdessä paikassa. Miksi he takertuvat loistavaan kirjaansa niin hermostuneesti, jos 'vuosisadat ovat antaneet sille henkäyksensä'? Ihmiskunnan synnynnäisinä hyväntekijöinä heidän olisi pitänyt saattaa se suuren yleisön tietoon jo kauan sitten. Sitä vastoin sitä ei ole edes käännetty muille kielille kokonaisuudessaan. Kuka on lukenut mitä se siitä sisältää? Luulisi heidän pelkäävän jonkin keskiaikaisen kirkon odottavan sen polttamista kerettiläisenä."

"Mikä uskonto! Se saastassa rypeminen, se viha, se pahansuopaisuus, se röyhkeys, se tekopyhyys, se kiihotus petoksiin ja murhiin - onko se uskonto? Siinä tapauksessa itse paholainen edustaa uskonnollisuuden huippua. Se on juutalaisten olemus, juutalaisten luonne, aikakausi!"

"Luther", keskeytin, "ilmaisi asian riittävän yksinkertaisesti. Hän kehottaa meitä polttamaan synagogia ja juutalaisten kouluja sekä peittämään jäänteet 'niin, ettei kukaan ihminen enää koskaan joudu näkemään kiveäkään niistä'. 'Jumala antaisi aikaisemman tietämättömyydestä johtuneen kärsivällisyytemme kyllä anteeksi'. 'Itse en tiennyt', hän kirjoitti - mutta nyt kun tiedämme mitä tapahtui, 'emme uskalla mistään hinnasta puolustaa niitä rakennuksia, joissa he kiroavat, sylkevät päällemme

ja hyökkäilevät sekä Kristusta, että meitä vastaan'.(81) Tuskin voimme itse puhua tätä ankarammin. Hän kehotti myös hajoittamaan heidän talonsa, sillä muuten he jatkavat samalla tavalla kuten heidän kouluissaankin. 'Jotkut pitävät,' hän valitti, 'tuomiotani liian ankarana. Se on liiankin lempeä, sillä olen nähnyt heidän kirjoituksiaan.'(82)

"Koulutarkastajamme eivät ilmeisestikään ole niitä nähneet, kuten eivät tietäjämme ja lumoajammekaan."

"Synagogien polttamisesta, pelkään, ei ole paljoakaan hyötyä," hän kohautti. Vaikkei ainuttakaan synagogaa, tai koulua, tai vanhaa testamenttia, tai *Talmudia* olisi koskaan ollut olemassakaan, niin juutalainen henki olisi silti ollut ja vaikuttanut. Se on aina ollut. Jokainen tähän maailmaan syntyvä juutalainen pitää sen sisällään. Ja se korostuu niin sanotuissa ajattelijoissa. Heine kuului varmastikin niihin ns ajattelijoihin, mutta hän omasi sen saman mielipuolisen ylimielisyyden, kuin on rasvaisimmassa Galilealaisessa jutkussakin. Mooses saavutti ihmeellisen viisauden. Silti, ihme kyllä, hän ihmetteli, mikseivät juutalaiset vielä olleet maailmanherroja niinkuin heidän osansa kuului!"

"Monien vuosien kokemuksen perusteella", toin esiin, "Dostojevski halveksi Venäjän juutalaisten hiukset-nostattavaa ylimielisyyttä." (83) Hän oli pitkiä aikoja hämärässä seurassa, joukossa myös useita juutalaisia, nukkuen puisilla punkilla heidän kanssaan. Kaikki kohtelivat juutalaisia ystävällisesti, hän kuvaili, eikä kukaan pahastunut edes heidän hullunraivoisasta rukoustyylistään. Ehkä heidän omakin uskontonsa oli joskus ollut sellaista, ajattelivat venäläiset itsekseen, ja antoivat juutalaisten touhuta omiaan kaikessa rauhassa. Mutta toisaalta juutalaiset kylmästi torjuivat venäläiset, eivät halunneet syödä heidän kanssaan, katsoivat alentuvasti heihin. Ja missä tämä tapahtui? Siperialaisessa vankilassa! (84) Dostojevski törmäsi tähän juutalaisten paikallisiin kohdistamaan halveksuntaan ja vihaan. Missään venäläiset eivät suuttuneet tähän heidän suhtautumiseensa, vaan luulivat sen olevan vain osa juutalaisten uskontoa."

"Kyllä todellakin ja mikä uskonto!" hän sanoi halveksien. "Se on kansanluonne, joka muuttaa uskontoa haluamakseen, eikä päinvastoin."

"Dostojevski", jatkoin, "oli itse jalomielinen, mutta Kristuksen tavoin hän teki poikkeuksen juutalaisten suhteen. Ennustajanomaisesti hän ihmetteli mitä tapahtuisi Venäjällä, jos juutalaiset saisivat otteen maan johdosta. Antaisivatko he edes suunnilleen samat oikeudet paikallisille asukkaille kuin itse nauttivat? Antaisivatko he alkuperäisasukkaiden rukoilla haluamallaan tavalla vai tekisivätkö he niistä yksinkertaisesti orjia? Vielä pahempaa 'nylkisivätkö ja kynisivätkö heidät?' Hävittäisivätkö heidät täysin, kuten ovat tehneet lukuisille muille kansoille historiassa?"

"Ah, kunpa työläisemme voisivat jakaa hänen visionsa, erityisesti ne, jotka haluavat pelastua Neuvostoista!" Hän huudahti. "Nälänhätä, joukkomurhat, orjuus, kaikki juutalaisten toimesta, joka lakkoilee joutuu hirteen. 'Tulkaa tänne, kaikki te, jotka olette väsyneitä ja raskaan taakan vaivaamia.' Kuinka he houkuttelevatkaan, ne koirat! Miten kauniilta sellainen näyttää verhon takana! Sen takana lymyää

kuitenkin etuoikeutettu 'roskajoukko', puna-armeija, ei-juutalaisen ihmiskunnan pohjasakka."

"Niiden venäläisten lukumäärä, joiden arvioidaan joutuneen kärsimään bolshevistihallinnosta, ylittää 30 miljoonaa", vastasin. "Suorien teloitusten ohella, heitä kuoli nälkään ja sairauksiin. Olivatko ne kaikki porvareita? Vain idiootti voi uskoa sellaista. Ketkä heistä sitten eniten kärsivät? Ne tuhannet, jotka hoitavat päivittäisiä askareitaan. Kapitalistit ovat tuskin enemmistö heistä, mutta se ei ole kirkastunut työläisillemme. Halussaan olla herroja he antavat vetää itseään nenästä, lasten tavoin."

"Ebert (85) on raivonnut kapitalisteja vastaan koko ikänsä ja nyt hän on presidentti. Ja? Kaikissa kadunkulmissa nousee pankkeja kuin herkkusieniä. Se on varma tosiasia. Kaikki sen näkevät. Kaikki voivat mennä ja koskea niitä. Mutta huomaako kukaan siinä mitään outoa. Ei, ikipäivänäkään."

"Ensimmäisenä tehtävänään vallankumouksen jälkeen juutalainen Eisner (86) pisti armeijan vartioimaan pankkeja. Kapitalistit salakuljettivat valtavia summia rahaa maasta useiden kuukausien ajan. Ja hän ei kohottanut sormeakaan estääkseen sitä. Hän piti tärkeämpänä matkustaa Sosialistiseen Kongressiin Sveitsiin ja siellä hän otti täyden syyn Maailmansodasta Saksan niskoille. Katukaa, hän sanoi, ja ranskalaiset antavat teille sydämellisesti anteeksi. Aivan ilmeisesti! Kokemus on sen runsaasti osoittanut."

"Sama Eisner", hän nyökkäsi, "joka sodan alussa lähetti tulvimalla sähkeitä muille sosiaalidemokraattisille johtajille, pyytäen heitä hartaasti pysymään uskollisina keisarille. Häpeällinen puukon isku selkään on vältettävä kaikin keinoin, hän sanoi. Kaikki meni niin aina Brest-Litovskin sopimukseen asti.(87) Siihen saakka kaikki Saksan juutalaiset olivat innostuneita monarkisteja. Mutta sitten tulivat toiset kasvot esiin. Murjaanit olivat tehneet tehtävänsä ja murskanneet tsaarin Venäjän; nyt heidän oli aika murskata itsensä. Rauhaisaa lepoa. Kaikkien nähtävissä, juutalainen teki aloitteen myös Saksassakin."

"Voi työläiset! Annoitte itseänne niin pettää! Asiat ovat erilaisia kuin viattomat osaavat kuvitellakaan. Saksan kommunistipuolueella on vähemmän kuin 250 000 jäsentä; silti se omistaa yli 50 sanomalehteä. Mitä kustannukset tekevät on aivan mahdotonta laskea. Kuka rahoittaa nämä valtavat summat? Meillä kansallissosialisteilla on täysi työ pitää ainoamme, *Beobachter* (88), pystyssä. Jos meillä olisi sopimus juutalaisten kanssa, niin meillä olisi valtava joukko sanomalehtiä hetkessä. Onko sellaisia tovereita, jotka epäilevät sitä? Haluaisin tavata sellaisen. Ja katso, tämä on uskomaton asia; He tietävät, että juutalaiset ovat salaisesti asioitten takana, mutta he käyttäytyvät kuin niin ei olisi. Onko se rehellistä? Voiko sillä olla onnellinen loppu? Rynnätä tuhoonsa pahaa-aavistamatta on ymmärrettävää, mutta tehdä se tieten tahtoen ja pitää pahinta vihollistaan rikoskumppanina on anteeksiantamatonta."

"Haluaisin tietää", huomautin, "mitä toverit tuumaisivat, jos heille näyttäisi mustaa valkoisella, että teollisuusmiehillä on ollut pahimman luokan salainen moraalifilosofia aikojen alusta asti. Heidän raivonsa olisi suunnaton. 'Ahaa!' kaikki

huutaisivat, 'sellaisilla periaatteilla ei ole mikään ihme jos paholainen piinaa meitä niin! Kuvittele! Kuinka kukaan voi olla niin paha ja viheliäinen? Kaikki pitäisi hävittää! He jatkaisivat kuin riivatut ja hyvä niin. Mutta toisaalta, jos heille näyttäisi, että juutalaisten virallinen uskonnollinen kirja pitää sisällään hiuksia nostattavia lausuntoja ryöstelyistä ja ei-juutalaisten murhista, se ei liikuta heitä tippaakaan. He joko kiistävät sen tai jos se osoittautuu mahdottomaksi, sanovat etteivät juutalaiset ole olleet uskonnollisia pitkiin aikoihin, eivätkä välitä koko asiasta sen jälkeen. Heille ei kirkastu, että juutalainen luonne on heidän halpamaisen kirjallisuutensa lähde."

"Mutta tämä", hän sanoi, "kruunaa kaiken - tarkoitan kaiken - yhteiskunnalliset vähäänkään merkitykselliset epäoikeudenmukaisuudet maailmassa voidaan jäljittää juutalaisten salaisesti aiheuttamiksi. Työläiset pyrkivät siten poistamaan juutalaisten avustuksella ne pahuudet, jotka juutalainen on tietoisesti ja määrätietoisesti asettanut heille. Voi vain kuvitella millaista apua he saavat."

"Katso kainoa Joosefia!", liityin. "Hänen vaikutuksensa faaraoon aiheutti suunnatonta kärsimystä egyptiläisille, josta he myöhemmin kuvittelivat pääsevänsä Mooseksen avulla. Täytyy sanoa, että moisesta ei kyllä puutu mustaa huumoria."

VIII

"Totuus", hän sanoi, "on todellakin kuten kerran kirjoitit! Juutalaista voi ymmärtää vasta kun tietää hänen lopulliset tavoitteensa. Ja tavoitehan on, ei pelkästään maailmanherruuden saavuttaminen, vaan koko maapallon tuhoaminen. Hänen täytyy sotia koko ihmiskunta alas, hän tuumaa, maanpäällisen paratiisin aikaansaamiseksi. Hän uskoo olevansa ainoa, joka kykenee siihen suureen tehtävään. Hänen käsitykset paratiisista huomioiden, asia on varmasti niin. On nähtävissä, vaikka vain hänen käyttämistään keinoistaan, että hän pyrkii johonkin muuhun. Samalla kun hän teeskentelee kohottavansa ihmiskuntaa, hän kiduttaa ihmisiä epätoivoon, hulluuteen, raunioiksi. Jos sitä ei saada loppumaan hän tuhoaa kaikki ihmiset. Hänen luonteensa pakottaa hänet siihen päämäärään, vaikka hän hämärästi tajuaakin samalla tuhoavansa myös itsensä. Hänelle ei ole muuta tietä! Hänen täytyy toimia niin. Sen tajuaminen, että oma olemassaolo on ehdottoman riippuvainen hänen uhreistaan, on hänen vihansa pääasiallisin syy. Olla pakotettu yrittämään ja tuhoamaan muita kaikin keinoin, mutta samalla tiedostaen sen johtavan myös omaan tuhoonsa. Siinä se on, jos sallit: Luciferin tragedia."

Tähän loppuvat Dietrich Eckartin muistiinpanot

LÄHDEVIITTEET

(1) Strabo (kreikkalainen maantieteilijä ja historioitsija, n. 63 ekr - n. 24 jkr) *Geographica.*
(2) Markus Tullius Cicero, *Oratio pro L. Flacco.* Vuonna 59 ekr Cicero puolusti prokonsuli Flaccusta, joka oli juutalaisten vaatimuksesta syytettynä hänen hallintoalueellaan Syyriassa väitetystä korruptiosta.
(3) Johannes 19:12
(4) Jesaja 19:2-3
(5) Kolme tunnettua saksalaista poliitikkoa vuonna 1923: Saksan kansleri, Baijerin sisäministeri, ja Baijerin Kansan Puolueen perustaja ja johtaja.
(6) Exodus (2. Mooseksen kirja) 12:7-13, 29-30.
(7) James K. Hosmer, *The Jews* (New York, 1885), s.272.
(8) Exodus 12:35-36; Psalmi 105:38.
(9) Hepreankielisen Exoduksen 12:38 englanninkielisessä käännöksessä puhutaan 'sekalaisesta kansanjoukosta', Saksankielinen raamattu puhuu *'Pöbelvolkista'*, joka tarkoittaa roskajoukkoa.
(10) Edward Gibbonin teoksen *History of the Decline and Fall of the Roman Empire* toisessa osassa (v.1783:n painoksen s. 384)
kuvataan: "Neron valtakaudesta Antonius Piuksen kauteen, juutalaiset tavoittelivat kiivaasti Rooman herruutta, joka ilmeni teurastuksina ja kapinahankkeina. Ihmiskunta järkyttyi kertomuksista heidän hirvittävistä julmuuksistaan, joita he suorittivat eri kaupungeissa Egyptissä, Kyproksella, ja Kyrenealla, missä he asustelivat petollisina ystävinä pahaa-aavistamattomien paikallisten asukkaiden kanssa... Kyrenealla he teurastivat 220 000 kreikkalaista; 240 000 Kyproksella, ja erityisen paljon kansaa ympäri Egyptiä. Monet näistä onnettomista uhreista revittiin riekaleiksi, Daavidin tarjoaman esimerkin mukaisesti. Voittoisat juutalaiset ahmivat heidän lihansa, nuolivat veren, ja kietoivat sisälmykset ruumiinsa ympäri."
(11) Heinrich Graetz, *Geschichte der Juden von den Ältesten Zeiten* (Breslau, 1853).
(12) Syyskuun 2. päivänä Sedanissa käytiin suuren Preussin voiton taistelut Ranskan-Preussin sodassa vuonna 1870.
(13) Genesis (I Mooseksen kirja) 41:43.
(14) Genesis 46:7.
(15) Genesis 45:18,20
(16) Exodus 1:6-10
(17) Saksan Keisari Wilhelm II, joka luopui vallasta 1918 Saksassa tapahtuneen marxilais-juutalaisen vallankumouksen jälkeen, mikä sitten lamautti sotaponnistelut ja johti I maailmansodan tappioon.
(18) Joosua 6:25.
(19) Fredrich Delitzsch, *Die Grosse Täuschung: Kritische Betrachtungen zu den alttestamaentlichen Berichten über Israels Eindringen in Kanaan, Die Gottesoffenbarung vom Sinai, und die Wirksamkeit der Propheten* (Stuttgart, 1920).

(20) Jesaja 34.
(21) Exodus 34:12; viides Mooseksen kirja 7:16.
(22) Otto Hauser, *Gesichte des Judentums* (weimar, 1921), s.251.
(23) Hauser eroittelee vaaleat ja vaaleaveriset ihmiset, kuten hän sanoo jalot rodut, tummista ja mustista alemmista roduista. Aina kun hän pääsee osoittamaan vaaleaverisen juutalaisen kirjassaan, hän ylistää heidät taivaisiin. Minä puolestani olen tavannut pahimmat konnat juuri vaaleaveristen juutalaisten keskuudessa.
(24) Werner Sombart, *Die Juden und das Wirtschaftsleben* (Leibzig 1911), s.356.
(25) Napoleon Bonabartea vastaan 1813-1815.
(26) Hauser, *op. cit.*, s. 376.
(27) Arthur Schopenhauer, *Parega und Parilipomena* II 174.
(28) Ludwig Börne (oikealta nimeltään Löb Baruch), *Briefe aus Paris* (Hamburg, 1832),I.
(29) Heinrich (oikealta nimeltään Chaim) Heine, *Deutschland, ein Wintermärchen* (1844).
(30) *Zentralverein deutscher Staatsbürger jüdischen Glaubens.*
(31) Arthur Brünn, *Im Deutschen Reich* (Zentralvereinin aikakausijulkaisu) 1913, Nro. 8.
(32) Walther Rathenau, *Berliner Kulturzentern*, 1913. Rathenau oli juutalainen ensimmäisestä maailmansodasta hyötyjä ja myöhemmin ministeri Weimarin hallituksessa. Saksalaiset patriootit teloittivat hänet v.1922.
(33) Juutalaisten kontrolloima sosialistinen hallinto Pariisissa, joka kesti vain maaliskuun 18:sta toukokuun 27:een vuonna 1871, mutta se oli vastuussa kammottavista ja julmista murhista sinä lyhyenä aikana.
(34) M.J. Wodeslowsky, *Jewish World,* Tammikuun 1. 1909.
(35) Joseph Cohen, *Jewish World,* Marraskuun 4. 1913.
(36) *Jewish Chronicle,* Joulukuun 10. 1911.
(37) Sombart, *op. cit.*, ss. 32-33.
(38) *Ibid.*, s. 39.
(39) Viisi vuotta *Bolshevismi Mooseksesta Leniniin* -kirjan julkaisemisen jälkeen - kesäkuun 2. pvä 1928 - *Liberty* lehdessä ilmestyi USAn salaisen palvelun johtajan William J. Flynnin artikkeli, joka selvitti yksityiskohtaisesti Wilsonin juonitteluja USA:n osallistumiseksi ensimmäiseen maailmansotaan , vrt. Baruch v.1915. Tällaiset petolliset hankkeet kalpenevat kuitenkin verrattuna sionistijuutalaisten toimiin v.1916, jotka seurasivat juutalaisten neuvotteluja brittihallituksen kanssa johtaen Balfour in julistukseen v.1917.

New Zion Pressin vuonna 1936 Lontoossa julkaisemassa lentolehtisessä Iso-Britannia, Juutalaiset, ja Palestiina, Samuel Landman, tunnettu sionisti, ilmoittaa näiden neuvottelujen johtaneen "*quid pro quo* sopimukseen", jossa juutalaiset suostuivat käyttämään vaikutusvaltaansa Amerikan saamiseksi sotaan Brittien puolelle vastapalveluksena Brittien lupaukselle luovuttaa palestiina juutalaisille. Hän sanoo myöskin, että neuvottelujen päätyttyä "Amerikan lehdistössä heijastunut virallinen

ja yleinen mielipide muuttui myönteiseksi liittoutuneiden puolelle sotaan sekaantumiselle ja yllättävän nopeasti".

(40) Litman Rosenthal, *American Jewish News*, syyskuun 19, 1919. Rosenthal kirjoittamat muistelmat vuoden 1903 konferenssista pöyhkeän avoimesti osoittavat juutalaisten innokkaasti ennakoineen maailmansotaa, yksitoista vuotta ennen sen toteutumista. Nordaun puhe jatkuu "..antakaa minun kertoa seuraavin sanoin, kuin osoittaen tikkaitten johtavan ylös ja ylös: Herzl, Sionistikongressi, Englannin Uganda ehdotus, *tuleva maailman sota*, rauhan konferenssi missä Englannin avulla luodaan juutalainen Palestiina."

(41) Hauser, *op.cit.*, ss.484, 491.

(42) Martin Luther, *Von den Juden und ihren Lügen*. Lutherin sanat ovat runollisempia saksaksi: *"Du bist nicht ein Deutscher, sondern ein Täuscher; nicht ein Welcher, sondern ein Fälscher."*

(43) Johannes 8:44.

(44) Sombart, *op.cit.*, s.371.

(45) Matteus 23:15.

(46) Matteus 4:15-16.

(47) Johannes 1:46; 7:52.

(48) Johannes 7:48.

(49) Matteus 28:10.

(50) Immanuel Kant, *Anthropologie in pragmatischer Hinsicht* (Köningsberg, 1798).

(51) Johann Wolfgang von Goethe, *Wilhelm Meisters Wanderjahre*.

(52) Goethe, *Das Jahrmarktfest zu Plundersweiler*.

(53) *Ibid*.

(54) Goethe, *Tag- und Jahresfeste*.

(55) Benjamin Disraeli, *Conningsby* (London, 1844).

(56) Otto Weininger, *Geschlecht und Charakter* (Wien ja Leipzig, 1903)

(57) Matteus 10:5-6.

(58) Ts. *Berlin Advertiser*, eräs berliiniläinen sanomalehti.

(59) Moritz Goldstein, *Kunstwart,* Maaliskuu 1912.

(60) Tässä muistutetaan mitä Wagnerille tapahtui loppuaikoina. Jos Eckart olisi nähnyt kuinka Wagnerin kuolemattomat oopperat tulevat eräänä päivänä raiskatuiksi Bayreuthissa, hän olisi masentunut vieläkin enemmän kuin nähdessään juutalaisten "tulkitsevan" Goethen kirjoituksia.

(61) Anaclectus II (1130-1138), Innocent II (1130-1143), Calixtus III (1168.1178), Clement VIII (1424-1420), Alexander VI (1492-1503), ja jopa Pius XI (1922-1939). Lisäksi, Gregory VI (1045-1046) ja muut ovat voineet olla juutalaisia tai osittain juutalaisia. Anaclectus II, Calixtus III, ja Clement VIII luokitellaan yleisesti antipaaveiksi.

(62) Giordano Bruno, *Spacio della Bestis Trionfante* (1584).

(63) Luennollaan *"Juutalaiskysymyksen sopiminen"* v.1894.

(64) Jäähyväisseremoniassaan maaliskuussa 1894.

(65) Nahum Goldmann, tunnettu Venäjän juutalainen sionisti, joka ilmoitti härskisti, etteivät juutalaiset "enää katso minkään maan olevan oikeutettu pitämään juutalaisväestönsä kohtelua sisäisenä asianaan".
(66) Schopenhauer, *loc. cit.*
(67) Heinrich Heine, runossaan "väittely".
(68) Jesaja 61:6; Psalmi 2:8.
(69) Baruch Spinoza, Suurin juutalainen filosofi (1632-1677).
(70) Martin Luther kuoli vuonna 1546. Hänen kaksi pääasiallisinta antisemitististä kirjoitustaan, *Von den Juden und ihren Lügen* ja *Vom Schem Hamphoras*, ilmestyivät v.1543. Vuonna 1523 hän kirjoitti erään Filosemitistisen kirjasen. Nykyajan lukija voi tutkia Walther Lindenin *Luthers Kampfschriften gegen das Judentum* (Berlin, 1936), joka sisältää tekstin *Von den Juden und ihren Lügen* kokonaisuudessaan ja osia tekstistä *Vom Schem Hamphoras*; tai E.V. von Rudolfin *Dr. Martin Luther Wider die Juden* (München, 1940) kirjasta, joka sisältää katkelmia molemmista.
(71) Matthias Erzberger (1875-1922) oli Katolisen Keskustapuolueen vasemman siiven jäsen, Juutalaisten ja sosiaalidemokraattien kätyri ensimmäisen maailmansodan aikana, hän tuki Versaillesin rauhansopimusta ja hänestä tuli varakansleri vuonna 1919. Saksalaiset patriootit teloittivat hänet petollisen toiminnan vuoksi v.1921.
(72) Doris Wittner, *Ostjüdische Antlitz*, nro 252 (1920).
(73) *Kab* on vanha heprealainen mittayksikkö, noin kaksi neljännestä.
(74) *Talmud, Baba Mecia*, 84a. On mielenkiintoista huomata kuinka *Talmudin* viimeisimmissä painoksissa sana penis on korvattu sanalla vyötäinen. Vuoden 1933 painoksessa, Lazarus Goldschmidthin kääntämässä, huomautetaan tämän kohdan osalta, että aikaisempi peniksen käyttö oli käännösvirhe. Ei tarvitse kuin lukea tämän kohdan ympärillä olevaa tekstiä ja huomaa, ettei alkuperäinen käännös ollut virheellinen.
(75) *Talmud, Jabmuth*, 60b. Goldschmidthin vuoden 1931 käännöksen Jabmuthin kohta kuuluu seuraavasti: *Es wird gelehrt: R. Simon b. Johan sagte: Eine Proselytin unter drei Jahren und einem Tage ist für Priester tauglich, denn es heisst:* und alle Kinder unter den Weibern, die Beiwohnung eines Mannes nicht erkant haben, lass für euch leben...
(76) *Talmud, Hulin, 91b.* Täytyy todella nähdä vaivaa ja kahlata *Talmudia* läpi itse ennenkuin voi uskoa mitä pöyristyttävää se pitää sisällään. Olemme viitanneet Goldschmidthin saksalaiseen käännökseen, Jüdischer Verlagin kustantamaan (Berliini 1930-36), mutta *Talmudia* on saatavilla myös englanniksi (lukuunottamatta muutamaa kaikkein perversseintä kohtaa) Soncino Pressin kustamana (Lontoo 1935).
(77) *Sirach* 36:2-12.
(78) *Schulchan Aruch, Orach Gaijim*, 480.
(79) Moses Mendelssohn (1729 - 1786) oli noitamainen, kyttyräselkäinen, pieni juutalainen, alkujaan *Talmud*-oppinut, joka loppujen lopuksi oli enemmän kiinnostunut nopeasta dollarin ansaitsemisesta kuin *Talmudin* erityisestä

"viisaudesta". Aloittaen erään rikkaan silkkikaupalla rikastuneen juutalaisperheen kotiopettajana, hänestä tuli pian osakas ja hän pääsi käärimään suunnattoman omaisuuden. Häntä ylistettiin kaikesta huolimatta niin juutalaisten kuin ei-juutalaistenkin ihailijoiden taholta erittäin hurskaana ja filosofisena miehenä.
(80) Arthur Ruppin, *Die Juden der Gegenwart* (Berlin, 1904) s. 203.
(81) Luther, *Von den Juden und ihren Lügen.*
(82) *Ibid.*
(83) Feodor Dostojevski, *An Author's Diary,* (1876 - 1880).
(84) Dostojevski vietti viisi vuotta Siperiassa Omskin leirillä (1849 - 1854).
(85) Friedrich Ebert (1871 - 1925) oli Sosiaalidemokraattien marxilainen johtaja. Hän työskenteli muiden petturien mukana Saksan romahduttamiseksi vuonna 1918 ja hänestä tuli *Reichspräsident* uuden hallituksen aikana vuonna 1919.
(86) Kurt Eisner (1867 - 1919) oli juutalainen lehtimies-politiikko ja marxistien johtaja Baijerissa. Pääorganisaattori vuoden 1918 vallankumouksessa, hänestä tuli Baijerin tasavallan ensimmäinen presidentti. Saksalainen patriootti tappoi hänet 1919.
(87) Maaliskuun 3. päivän sopimus, joka lopetti vihamielisyydet Saksan ja Venäjän väliltä, solmittiin Brest Litovskissa.
(88) *Völkischer Beobachter* oli NSDAP:n virallinen sanomalehti joulukuusta 1920 lähtien.